

7
Фестивал поезије
„СРЕМСКОКАРЛОВАЧКИ
ПЕСНИЧКИ БРОДОВИ“

Сремски Карловци, 2021.

Фестивал поезије
„СРЕМСКОКАРЛОВАЧКИ
ПЕСНИЧКИ БРОДОВИ“

7

Заједничко издање
Издавачи:
ЗД+, Београд
СК–АРТ Сремски Карловци

За издаваче:
Анка Срећковић и Бобан Џвердановић

Главни и одговорни уредник
Бранислав Санчанин

Жири:
Мирослав Алексић, председник
Весна Фекете, члан
Бобан Џвердановић, члан

Припрема за штампу и графички дизајн
ЗД+, Београд

Тираж
200 примерака

Штампа
ЗД+, Београд

Штампање књиге помогла је Општина Сремски Карловци

Фестивал поезије

**СРЕМСКОКАРЛОВАЧКИ
ПЕСНИЧКИ БРОДОВИ**

7

Сремски Карловци, 2021.

**ИМА НЕКА
ТАЈНА БЕЗА**

ПЛОВИДБА

Прелистам мисли, окренем странице –
у њима ноте сетних мелодија.
Сплетене нити животне тканице
трепере у звуцима прелудија.

Запловио, откад сам – једрењаком
младости моје, далеким морима;
царем сам бивао и пустињаком,
под небом бдео, у пустим дворима.

Неком посебан, многима обичан,
са собом коцкао – губитник смео;
Превише нежан, помало циничан,
све што сам жудио, то и презрео.

Како сам волео... Како патио!
У инат свему, тражио смисао...
И тек пред сумрак трајања схватио,
да исту сам песму стално писао.

Грешио јесам, нисам се кајао.
Животом везао прамац, без страха.
Даљине са бескрајем духа спајао
и све бих поново – до задњег даха.

Тајнама спајао сва моја гнезда.
Песмама памтио људе кад оду.
Кад песник одлази, роди се звезда –
сигурно видело следећем броду.

Жељка Аврић

ТРИФУНОВ НОКТУРНО

(има нека наша веза...)

Под мојом липом си крпио поратна сјећања
Док се из ђачког дома просипао траг завичаја;
Крајишку топлину умивао невесињском росом
И дјетињим очима правио куле бескраја.

А онда те стигла магла на сарајевском плочнику
И закасњело трамвајско звоно крај позоришта;
У пјесми залуталог повјетарца крио си наду
Да ће се десити повратак у нова надалишта.

Росном ћилимарском пјесмом бојио си Илићу
И кочије преливене срмом кад мину станицу;
У полупразну чашу крио подерану љубав
И сањао о новом огњишту са рукама на лицу.

Просуо си ћердан живота и отишао далеко,
На карловачком тротоару исписао зрела годишта;
Са безгрешним караваном кренуо у неспокој,
У срцобољке равнице и вјечна уточишта.

Ђорђе Дабарчић

СНАГА ОБЗИРА

Гледам те док ходаш, прелепу и жудну,
клањају се патос, зидови и свод,
песмом би да сапрем жељу узалудну,
па ти пружам речи, јаловости плод.

Уместо да крене моја жељна рука,
свих облина твојих што поприми лик,
да стисне се чврсто око милог струка,
она стеже перо да изваја стих.

Због нас никад неће полегнути траве,
нит' репате звезде скакати са неба,
обзири су пречи од љубави праве,
из прикрајка вазда зло нас око вреба.

Године што деле наша два живота
понављају хорски: нек' нас је срамота!

Срба Такић

ЉУБАВ ЊЕНА

Сунце кору снега у магму што прави
и дуга игром пахуље што осећаје плави
дрз ту у мени шапну ми и јави
то је љубав њена што испод је у трави.

Вал потока камен миловањем прати
и уз жубор с зраком поток жаром злати
а помућен ум њише ме и клати
то је љубав њена, већ прођоше сати.

Крошња с ветром шуми успаванке вије
лист додиром гнездо и своје зрење крије
а осмехом кад гледа и мори ме и мије
то је љубав њена, све остало није.

Александар Марић

ПОСТОЈИ РЕЧ КОЈА ВРЕДИ ТЕК КАДА СЕ ОЋУТИ

У њеним светлоплавим очима
Крију се речи са пејзажима
У њеним топлим рукама
Као у загрљају у старим временима
Сакривен од света и људи
У том погледу који се труди
Човек жуди за лепотом
Жуди за речју као за водом
Али постоји реч која у мраку
Ходи за тобом у кораку
Некадћеш је из погледа зачути
Али она вреди тек кад се оћути

Ана Вуликић

ЧЕКАЊА

Сјећаш ли се, драга, оне ноћи
кад сам теби обећање дао
да ћу твоме загрљају доћи?
Не испуних – проклето ми жао!

Сачекај ме крај четири лава...
Да изградим с тобом све што хтједох,
ал' од страха неког тад не смједох...
Нек те краси хаљиница плава.

Обећај да нећеш пити се воде
док у Сремске Карловце не дођем...
Хоћу да те руке кроз живот ме воде
и поносно градом с тобом прођем.

И са тих усана напијем се вина,
Бермета – што себично чуваш за нас двоје.
„Има нека тајна веза“ да шапну уста фина...
И да нам се душе у једну заувјек споје.

Да милујем то анђеоско лице
док стихове многе казујеш тихо...
Нек киша љуби Карловачке улице
да нас не растави никад нико.

Обећање испунићу и коначно доћи.
Гријешо сам много ал' те дати нећу...
С тобом ћу и воду и у ватру поћи.
Не могу опет да изгубим срећу.

Анастасија Шћеиановић

СТРАСТ

У венама
Жубори врелина
Исконска жеља
Чиста потреба
На уснама уздах
Дрхтаљ ствара
Неко је отворио врата
Раја или пакла
Страст у нежности
Или нежност у страсти
Ко ће у тренутку
Бесконачности знати
Загрљај снажан
Додир топао и мек
Бисери бели по кожи
У постељи плеса
Игара сплет

Аранка Киш

ДАЉИНЕ НИСУ НИШТА

Даљине нису ништа, испружена рука пута,
Дунав тамо – Дунав овде: Црна шума – Црно море.
Шума трепти и шумори пеном мора, таласањем...
А овде су виногради непрегледни, песме, кола бранковита,
и платани, дрво тиса и лавови – водом ледни...

Векови нису ништа – тек крајак у времену.
Нити они што су прошли – сеобама, градњом кућа,
градњом школа, умовањем...
Ој, Карловци лепо граде...
Нити ови предстојећи, јер је време бесконачно, сва су
врата отвоена, врата мира и љубави, свеколике.

Векови нека теку као реке тајанствене, кроз просторе и
умове...
Пупин бродом пролазио, куполе га опчинише...
Тад титраје златних нити у калеме увијао, Човечанству
даривао...
Тајна веза, ој Карловци, тајна веза златовеза, стиховеза,
говора и разговора...

Биљана Грошин

ПЈЕСМА

Ноћас ме издала и пјесма,
јер ме сахранише негдје пред зору.
Опростише се малобројни од живота
што је ионако личио на мору.

Да ли бијаше до пјесме или до живота
не знадох открити до посљедњег часа.
Је ли ме морала уходити пјесма,
докле год имадох гласа?

Неки се роде пјесме да пишу,
неки да душу у њима нађу,
питама се да ли ради тог дара,
све туге свијета писара снађу?

Па и да је тако, просто им било,
опроштене су јутрос ријечи што пеку,
пјеснику овом ипак је мило,
што је ријечи своје увио у свилу.

Што му од пјесме нико не би пречи,
и кројене тек понеке строфе,
можда му сутра одликују ријечи,
па свакој од њих додијеле ноте.

Бојана Марковић

ЈА ТЕ ВОЛИМ НАОПАКО

Не знам зашто не знам како
Ја те волим наопако

Знам да има љепих жена
А ниси ни тако млада
Ал кад ниси поред мене
Обузме ме триста јада

Љубомора твоја хара
Градом а и околином
Али ти си за ме лијек
Кога пијем с црним вином

Ти арсенал имаш мана
Псовке ко кочијаш редаш
Ал кад мрак на очи падне
Дивно знадеш да се предаш

Да бродолом живот снађе
У тренутку неком ријетком
На острво пусто с тобом
Радије би но са петком

Овој пјесми краја нема
Ни љубави према теби
С тобом ватром с тобом водом
Ал пред олтар ипак не би

Не знам зашто не знам како
Али то је то је тако

Чедомир Врљеш

ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА

Има нека тајна веза
Што нас тако чврсто веза
Везала нас за Карловце
Као кројач своје конце

За Карловце крај Дунава
Где идила лежи права
Ту и Бранко вечно спава
Крај зелене Фрушке горе
Где имамо часне дворе

Где су наши голуждрави птићи
Препуни су их паркићи
Весели и пуни маште
Стални гости дворске баште

Кад будеш ти на видиковцу
Приђи ближе ти песама творцу
Па погледај ту сињу лепоту
Какву ниси никад у животу

Па ти пођи карловачком врелу
Можда сретнеш Карловчанку белу
Не води је своме родном селу
Обома ће овде бити боље
Населите карловачко поље
Черат Доку ил' Белило
Бирај брате где ти срцу мило

Дејан Васиљевић

ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА

У немирно римско доба
сремским тлом се лоза сади,
насташе за цара Проба
карловачки виногради.

А гроздови ко конфете
и напитац драгоцени,
Карловчани постадоше
„Виноделци совршени”.

Има нека тајна веза
с Карловцима све нас спаја
да ли куглоф од пекмеза
ил’ вода код „Чет’ри лава”?

Нека моћна чаролија
а Карловци безброј крију,
ко год жели, подрже га
да допише историју.

А у дане невеселе
сред паљења, мука, пљачки
Света Госпа из Капеле
чува свој Мир карловачки.

Тихи људи, добра дела
Карловцима својим служе
саздају их из пепела
И преточе град у музеј.

Култ бермета ту поштују
гнездо му је лагум вински,
гимназијом још царују
старогрчки и латински.

Има нека тајна веза
надахнуће песниково
мала муза са потеза
Видиковац – Стражилово.

А на Магарећем брегу
Душко загледан у Дунав
пред њим Карловци у снегу
а он њихов вечни чувар.

Дина Цвркаљ

СЕЋАЊА НЕКА ЗАМИРИСАЛА

Јутрос наште, сећања нека замирисала, смешна, из давнина
са оног једног, јединог јасмина из оне наше баште
он је био велики а она тако малена
сад је више нема, као ни истина из милоште
улудо говорим свима
да је она једина знала моје туге да брише
што ми је обећала бар једно, два сина
истина, док је била још дериште
мислио сам, ако то стварно има у мислима
ваљда заборавити никада неће
мислио сам да је то и њен сан, да она стварно жели
    господина
који тако много воли цвеће и живи сам на спрату више
да га је за то поздрављала смехом
да га често чекала иза угла и онако дечје плашила: ба
да би бонбоне из цепа искамчила, моја мала, моја мила
мислио сам да то није заборавила да се то не може
    заборавити
да бар њу срећа није оставила и да је никад неће
    напустити
да дечја обећања важе... али мене није могла да чека
јер је живот изненада долетео и заувек одувао из наше
    мале баште
у којој су сад сећања запупила
из смешних старих семена из давнина сећања нека
    замирисала
од оног нашег једног јасмина
чије си цвеће само ти брала, моја мала, моја мила

Драган Мишић

ЧЕРАТ

И када Сарајево и Миљацку
затрпају брда,
и када Нови Сад и Сремске Карловце
потопи Панонско море,
и када се сви претворимо у прах или дим,
високи Черат ће остати
и можда ће на њему неко
једног дана
саградити светионик.

А ако никада не засветли,
ипак ће бити путоказ.
Заувек.

Драган Негимовић

ЗВЕЗДАНИ

Птица избеглица је пропевала од туге
За отаџбином несталом иза дуге
Негде далеко птица је проплакала
Сузама тежим од суморне кише
И од планинске стене још тише
Ни њен глас није се чуо од буке
Само је природа ширила руке
Схватајући њену бол и муке
Прелети шапнула јој шумска вила
Полети у облаку таласа које сам снила
Бржем од звука на крилима које сам шила
Ни родна поља нису весела више
Без твоје песме после кише
Црвени цветови руже на дрвећу расту
Чекајући са југа прву ласту
Да као у бајци на њеном грму гнездо свије
Маштајући да рата никад било није
О знамо да твоја песма тако би лепа била
Да твоја крила није фашистичка бомба поломила
Одлети док и сјајно сунце нам не скрију
А плаштом таме небо нам прекрију
Силе рата свет би у окове да ставе
А они сами Космосом да летују
И до Сунцем четују и флертују
У мрако ко црни лептири и змије шетају
И деци мирно детињство ометају
Ореол звездани не могу они никад скрити
Јер свака звезда на небу од злих нас као анђео штити.

*Посвећена мојој сестри Звездани имунологу 2021
Драгица Охаши*

РОД РОЂЕНИ

у Карловце Сремске пристао је песнички брод,
хеј песници, по песмама сте мој рођени род.
А са Видиковца пуца поглед као пушка,
небом одјекују песме Бранка и Душка.
По римама ја вас познам и слутим да смо
као пчела и цвет, као птица и лет,
као славуј и луг, као другарство и друг,
као срећа и лоз; као пруга и воз,
као око и ирис, као ружа и мирис,
као небо и дуга, као суза и туга.

Исти су нам песнички узори и корени,
ви као да сте за моју душу створени.
Везују нас неки невидљиви ланци,
ни име вам не знам, а осећам, да нисмо странци.
И познајем вашу душу, мени сродну,
меку и широку, рањиву и благородну.
Па ми се чини да у мојим грудима ваше срце куца,
да у вашим главама мој разум пени и пуца.
И док риме плетем, ја и ваше снове снујем
и у вашем срцу откуцаје свога срца чујем.
Бројаницу нижу песме, благо мени,
хеј песници, по песмама смо род рођени.
А Дунавом опет плове песнички бродови,
у Карловцима Сремским нижу се као годови.

Драгица Бека Савић

ДВА МЈЕСЕЦА НА НЕБУ

(посвета Душка Трифуновића)

Моја се је мјесечина заљубила у твоју мјесечину
О, слатка моја мала, луда мјесечице шта чеш сад?

Твоја је мјесечина украла моје очи, сад
Само у тебегледају. Украла је и моје снове
Сада само о тебисањају.
О, хладни мјесече, заледио си моје срце, моје дане.

Живимо у чудно време
Ја, ти и ова наша мала љубав
Која је остала без храбрости да скочи у
Непознато, која никад нија научила да машта
Која никада, никада није испричала причу.

Ово је чудно доба
Немирни вјетар је у косама остао да лежи
Јесмо ли сретни? Среча је, кажу за лудак
Јесмо ли остали луди или смо заборавили како беше то?

Моја је мјесечина утонула у твоје срце
О, слатка луда моја несретна мјесечице, шта чеш сад?

Твоја је мјесечина украла моју храброст
Сада само о теби знам. Украла је и моје
Кораке, сада стварно више никуда не идем,
Не идем. О, хладни, хладни мјесече на небу,
Украо си моје руке и мој глас
Зато ти тако тужно пјеваш.

Гордана Каракасхевска

НЕДОСАЊАНИ САН

Сећам се првог тренутка и зелене траве
Широке мајице и чупаве косе
Сећам се погледа, гласа, смеха
Сећам се Дунава и ноге босе

Све моје нестварно у један сан стане
Јер није то страст, ни љубав никада била
То вечно траје и бескрајно боли
Моје си недостајање и мисаона Целина

Свако ме јутро на тебе сети
У сваком уздаху твоје је име
Ти си тајна коју и даље чувам
Ти си инспирација сваке моје риме

Кад се видимо ћутимо о нама
Правимо се да и даље ништа не постоји
А ја и даље сањам, и даље волим
И даље си тајна које се бојим

Гордана Мишев

КРЧАГ ТАЈНЕ

Са овим градом у младости
имадох малу тајну лаку,
у башти на тргу из руку дечка
воду сам пила из фонтане.
Дуго смо уз тај кладенац снили
све док смо крчаг тајне чували
и док излети нису минули.
Протекло све је уз трептај дуги,
приче, растанак, опраштање,
а обећање је чврсто дато да ће
ме наћи ма куда пошла.
Тајне су бледеле, губиле дражест,
откривале се помало реско,
и сада у овом рају на обали
сирене с бродова опомињу ме.
Да тајну душе никад не одам,
нека скривена траје у срцу,
а карловачке успомене
живеће док је песме у мени,
и док је мале тајне у врчу.

Илинка Г. Вуковић

ПОСЕБНА ВЕЗА

Има нека тајна веза што нас веже, мила моја,
Веза чврста, постојана, интензивних, живих боја,
И хтела бих описати ту магију што нас спаја,
Али, како да дочарам сву чар наших загрљаја?

Чисту радост кад те видим, милинушто преплави ме,
Желим свету објаснити, но не знам им чак ни име –
Кажу, с речима сам вешта, озбиљна сам поетеса,
Но, за ово речи немам, ово врста је чудеса!

За ме нема већег блага, нема сјајније медаље,
Од малених твојих руку – ленте што ми небо шаље,
Али, како то да срочим, па да буде јасно свима,
Да не буде отрцано, већ да укус баш пун има?!

Где су ми сад лепе речи, да осликамљубав ову,
И понос мој неизмерни што ме твојом тетом зову,
Сва та срећа што донесе, откад ту си, пиле мало,
Голема је,преголема да у речи све би стало!

Веза ова снажнија је од до сад ми познатих,
Не стаје ми ни у приче, ни у роман, ни у стих –
Да ли смо ми, моја музо, збиља пример изузетка,
Или ово је нормално стање кад постанеш тетка?

Да ли се и други слажу да тете су екстра сорта,
Да им је та нежна веза важнија и од живота,
Те,ак' некатета мисли да погодне речи зна,
Молим је да ми их шапне–да опишем наш рајја!

Јелена Грујић

ТРЕЋИ АКРОСТИХ

Сигурна с тобом.
Тражим те по ноћи.
Под небески сводом,
Без тебе нећу моћи.

Твоје руке ме воде,
Иако ме не додирујеш.
Одведи ме до слободе.
Којом ме магијом смирујеш?

Еквивалентан осећај био би
Ход по млечном путу.
Имам предосећај!
Само ми пружи руку.

Фалиш ми целог живота.
Желела сам нож са тобом.
Показао си ми шта је лепота
И како да се борим сама са собом.

Ако пожелим напрасно да одем,
Задржи ме – не желим у мрак.
Ако се на ружин трн убодем,
Спасићеш ме – јер знам да си јак.

Немој само ти да одеш, јер си ми срећа.
Без тебе нећу више ни трена.
Можда ми јеси љубав трећа,
Ал' она права и искрена.

Јелена Николић

ЈЕДНО МЕСТО

Једном ћу заспати,
да бих сањала поново
једно тихо место,
где спава Стражилово.
У царству вина и мира
дубоко ћу дисати,
шетати, певати,
склопити очи.
У тој дугој ноћи,
пронаћи ћу нит која спаја
један почетак без краја
и снове.

Тамо где се слободно дише,
где почиње бајка,
где живот пише
неке лепе приче,
нека тајна веза
и даље нас веже
за бег од стварности
у тренутку реалности,
у овом месту,
невидљивим нитима.

Јелена Пејровић

НИТ ЗЛАТА

Голица ме песма дошавшег спаса:
вечног мира, радости и тишине.
Усхићујем за осмехом Природе гласа:
смионих птица, дрвећа и густе висине.

Свемира облак на тле се спусти,
спасен ледног корака Човека.
Златни прах искри кроз облак густе,
слика Раја бејаше еонима далека.

Од врха бора до зенице равно нит се јави.
Као Вила заиграх ка средишту пута.
Птица хитрим плесом крила ми стави.
Истиноказ за Земљанина ставшег да лута.

Грли ме мирис дошавшег спаса,
у Златној сам пени што ваздухом плови.
Усхићујем се осмехом Природе гласа,
Анђела слова дом су и долови.

Јелена Свездана Сїировски Биберцић

ПОСТОЈЕ РЕЧ КОЈА ВРЕДИ ТЕК КАД СЕ ОЋУТИ

Не мора увек све да се каже,
понекад наде неуспех слуте,
па граде зид, ал' око не лаже,
ни када речи, од страха, ћуте.

Све се на лицу увек добро види,
осмех не зна да се суздржи,
реч уме свакоме да се свиди,
ал' ћути – можда срце се спржи.

Не мора све да се изговори,
и поглед уме да проговори,
даљина не нуди речи праве
ономе ко бежи из сопствене главе.

Живот је кратак за дуго ћутање,
море је немирно, мрежа је густа,
али старо страдање опомиње надање
– риба се упеца кад отвори уста.

Јелена Трајковић

ОНА ВЕДРИ И ОБЛАЧИ

Има нека тајна веза
за Карловце што ме веже.
Не знам ком је било теже,
од народа тајну крити.

Та се љубав давно збила,
упознах је порд чесме.
Напредна је Весна била,
с тог постаде дио пјесме.

Она ведри и облачи,
к`о царица нека права,
а ја ситан попут мрава,
ал` од дива много јачи.

Као сидро за брод стари,
ја се јадан, за њу веза,
ње су пуни споменари,
она пуна разних теза.

У глави ми нешто звони,
савјете ми немир даје:
Или са њом ти потони,
ил` нек ова љубав траје.

Има једна млада бреза,
под њом спава тајна веза.
Тајна веза без опреза,
тајна веза, пуна теза.

Јован Н. Бундало

ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА

Грицкаш ме полако, к'о модру шљиву црв,
сомот облаке стављаш на топао длан
док улазиш у беличасто пространство мог ока.
И везујеш ме.
И твоја сам.
А нит је танка.
И дугачка.
И тајна је.
А ја...Ја те волим.
Више од живота и од свега више.
Твој поглед сече мој разум на делове
имисао крунише зрелим главама сунцокрета.
И везујеш ме.
А нит је танка.
И дугачка.
А ја...срећна што те имам
посакаујем од милине,
и ћутим.
Јер, тајна је.

Јована Косџадиновић

СНЕГ СИ МИ

Снег си ми искричав, снежићу големи,
Пахуља на образу додиром растопљена
Одлука права у свакој дилеми.
Чежња, од сопствених јава, скривена.

Свитање наде, у безизлазу сумрачја,
Сунце си ми, усред густог мрака.
У посусталости повод и снага корачја,
У хрпи слова, исправности ознака.

Талас си ми у устајалој жабокречини,
Набујала река страсти у пустињи,
Разлог да се све оправданим учини.

Зеленило живота на осушеној голети,
Икона којој прилазим као светињи,
Птица са крилима што до врха лети.

Лованка Божић

СУСПРЕТ

Чекам
Седећи на клупи
Уз опалог лишћа звуке
Чекам из обданишта унукe

А у мислима ми
Листају се слике
И никако да се склопе
Да пресликају лице девојчице
Са шеталачке улице

Да ли се крије
У ове године касне
Иза маске баке
Или ми око прокишњава
Да све у мени
Као пробушени балон
Сени и сплашњава

Седим на клупи
Уз јесење ветрова звуке
А колебање ме чика
И док је гледам питам се
Да није ипак Она
Што ми пружала руке
Ова што сада као и ја
Чека унукe

Јовица Ђурић Мајор

ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА

Има нека тајна веза У том месту; у равници.
Има нека тајна веза Овај живот, пун прекретници.

Доста нам је града Уличне гужве и буке,
Доста нам је нових зграда Које заклањају дивне луке.

Али негде горе, код Фрушке горе Има један градић по
свачијој мери Лепши и дражи нег' било које море,
Зато седи у воз и к њему крени.

Има нека тајна веза
У ливадама, сунцу и пољима равним, Има нека тајна
веза
Бити у Карловцима, међ' песницима славним.

Богословија то је права дика Њоме се дичи и дете и
стари чича Пуно цвећа, шума и цвркута птица
Карловци су место за хиљаду лица.

У сваком ћошку, око нешто вуче, Старе фасаде, баште и
мале куће..
Људи шетају, држе се за руке Обасјани сунцем – немају
муке.

Кашарина Рајић

НЕПОЗНАТИ РАЗЛОГ

Ти се ушуња у моју душу, у срце, под кожу. Унесе ми
немире у дамаре.

Грме стрепње, измигољих се из очију твојих, ожиљци
свуда.

Чезнем за временом неповратним. Успомене навиру,
нечујно се дозивају.

Ништа те нисам питала, само сам осећала како страх
шкрипи чулима.

Жалим за оним што је било, што није било а могло је.

Некад је наша душа бистрином погледа додиривала
рубове неба.

Сад старе фотографије тугују на страницама
заборављених књига.

На свакој страници умире један уздах, због оног што се
неће вратити.

Због успомена које се неће, никад више, ни догодити.

Због речи закључаних у коферу које ће ту и остати.

Био си истина која те није пуштала да приђеш ближе.

Било је очигледности, немогућности, слепила,
уплитања.

Јеси, био си и моје слепило и мој вид и убедљива лаж
и очигледна истина и НЕПОЗНАТИ РАЗЛОГ који све то
објашњава.

Шетам хоризонтима сећања, јер ту нас је највише било.
Ту смо живели, ту смо постојали, а ту смо се негде и
изгубили,
жалећи за оним што је било, што није било а могло је.
Измигољих се из очију твојих, ожиљци свуда.

Лејосава – Леџа Пејовић

ХИЉАДУ ЧУДА

У руци која маше ил прети
у ноћи кад су звезде тужне и саме
у сунцу које никада неће умрети
у свему томе има нешто за ме.
Душко Трифуновић

Крхка као стакло, јака као стена
не ретко доконим циљ на мети
ја Божију љубав место мача видим
у руци која маше ил прети.

Рањена жена, ил' демон без срца
јахач Апокалипсе по беспућима таме
од облака крадем Месец, свитању Сунце
у ноћи кад су звезде тужне и саме.

Промрзла птица у студене дане
одолевам бестидној хладноћи што прети
спокојно чекам пролеће да загрејем крила
у Сунцу које никада неће умрети.

И плаха срна и снажна лавица
трошим од Бога поклоњене ми дане
у свакој сузи, у јаком болу
у свему томе има нешто за ме!

Лешица Миловановић

ТВОЈЕ ЈА

Постоје у нама неке неистражене дубине
Постоје у нама неке неразјашњене ширине
Постоје у нама неки неисписани реци
Постоје у нама неки најскривенији зачеци
Постоји у нама само тај један, једини – неко
Ко те освоји својим шармом, тај – кога си читав живот чек'о
Постоји у нама само тај један, твој неко
Због кога си себи, коначно, жив, сав свој, потпун, цело.

Љиљана Драгић

ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА

Живели су у три живота, у старој Грчкој, Риму и
Француској.

Посматрам их као отворен видик и не верујем,
као када се са леве стране попнеш на слепи колосек за
Карловце.

У Риму су имали сина који се звао Каји
што значи Срећа, Океан, Бити у зависности од језика,
или, ако бих погрешно, Линија са два цвета.

Он је сина учио лову. Она има магнетно поље.

Пре 320 година боравили су у шуми без гласа.

Правили су катран од дрвета белих бреза.

У последњем животу били су у малом месту на слово Ф у
Француској.

Он је основао Центар за природословце.

Она се бавила производњом чоколаде.

Пре 100 година он је погинуо. Убили су га колима.

Она је много патила за њим.

Њу је чувао његов најбољи друг.

Појавио се прерушен у пса Макса.

Макс и она су у исто време ушли у његов живот. То има
логике.

Морала је да прође губитак вољене особе да би срела њега.

Он је ишао од жене до жене док није срео њу.

Њих двоје се погледима разумеју, дословце.

Могу их поново успавати само наранцасте печурке, овеће,
а пробудити гласовите циније или неко вулканско цвеће.

Има нека тајна веза.

Неки миран и забачен пут за Карловце.

Љиљана Фијаџи

ИМА НЕКА ТАЈНА, ВЕЗА...

Има нека тајна, веза, нека нит до у бит,
Твоју, моју, било коју...
Нека рана која грана
И равница што је брана.

Има људи што су худи
или луди – ко ће знати;
само Песник ће да схвати
колико је ниско уствари високо
и колико дубоко неко око.

Има нека тајна, веза, нека нит до у бит,
Можеш да нећеш, не смеш да хоћеш,
Кад станеш – кренеш, вратиш се, поћеш
и затајиш у зорин свит.

Има нека тајна, веза, неки стих што је штих
У рукаву цокер један,
Али вредан.

Љиљана Павловић Ђурић

ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА

Свако бира себи пут.

Случајно ништа није.
Тајна веза све нас спаја,
вуче конце, помера нас
до линије што раздваја.

Да ли је то провалија или спас?

Ћутим и не осећам више
ништа,
ни љубав, ни гађење, чак ни бол.
У мени нека нова попришта,
у теби, видим, само прекор...

Моје су речи остале мени
проткане као ћилим шарени;
са тобом их делим више не могу,
нудиш ми душу, али сурову, строгу.

Веза је тајна, о њој мало знамо.
А два су избора:
или да јој се потпуно предамо
или да је ишчупамо,
трајно покидамо.

Куда нас путеви воде
и да ли заиста увек избор постоји
знаће само онај
који се ничег не боји!

Марина Савић

ТВРДА ЗЕМЉА

Ја постројих моје претке
Браћу, сестре па и тетке,
Сви очеви у том строју
И мајке су ту на броју.

Сви мртви су сада живи,
Нико никог сад не криви.
Угасише се тешке свађе.
И песма се која нађе.

Из строја се тихо чује
Ко је био сада ту је,
Ко построји сада нас?
Ко ће нама пустит' глас?

Песник седи ћути само.
Неће с њима, хоће 'вамо,
Зато песмом овим пева
О прошлости лепој снева.

Из земље се чује глас
Земља чека, чека вас!
Да сви скупа срећни буду,
Док чекају земљу тврду.

Милагин Мрђењовачки Мрђењони

ПРЕТПОСТАВКА НЕВИНОСТИ

„Грешо сам много, и сад ми је жао
И што нисам више, и што нисам луђе.
Јер само ће греси, када будем пао,
Бити само моји, све је друго туђе.”
Д. Трифуновић

Одавно ме срећа тугом радује.
Скромност дође само кад се гладује.
Жеље мину, ал' не утихну,
нове ране, старе потисну.

Имам друга, немам пријатеља.
Празно срце пуно пустих жеља...
Душа ми се расула по свету,
корист свима, а себи на штету.

Коме нудим раме за плакање?
Нису свима исто скупе сузе!
Коме пријатељски руку нудим?
С ким да легнем, да се сам не будим?

Где да кренем, а да има људи?
Што се чурак на чурака чуди?
Невиност ми издише пред зору,
ја је будим, а она на умору.

Милан Ђосић

СПОНЕ

Кад ти плачеш, мене душа пече,
Када спаваш, ја о теби сањам,
Кад се смејеш, сав дан ми огрејеш,
У твоје се мисли јутром склањам.

Ја сам вода, ти ми облик дајеш,
Ја у тебе, ти у мене стајеш,
Ко матрјошке једно смо у другом,
Бол у срећи и срећа са тугом.

Кад одлазиш, пола мене нема,
А друга се пола на пут спрема,
Где су трази, ту ми чежња гази,
Траг ти њуши раница на души.

Ја сам вода, ти ми облик дајеш,
Ја у тебе, ти у мене стајеш,
Ко матрјошке једно смо у другом,
Бол у срећи и срећа са тугом.

Милица Бијелић

* * *

Те ноћи када сам те упознала мили,
Пробудили су се у мени уснули борови детињства,
чедност и детиње усхићење,
уз твој сам осмех доживела преображење.
Од заклетог реалисте, постала сањар
да маштом прескачем ту међу између нас бар.
Сад тако живим вечито у антагонизму, на пола,
Али тако напола, једино сам цела. И (не)весела.
Ковала сам планове са звездама, како предтобом да
заблистам.
Разматрали свако твоје могуће питање... и који одговор
да дам.
(Те сам ноћи уверила себе да имам пријатеље на
високим позицијама)
Скученост и мирис мемљивих зидова, заменио је дашак
ведрине из твог ока.
Па сам, правећи ти поклоне без цвоњка у дзепу, постала
уметник:
кад беди додаш мало маште, добијаш личну креацију.
Само, наравно, ако имаш овакву као ја инспирацију.
Дуго сам лутала погнуте главе,
(неуспех, као и гравитација има силу теже надоле.)
Зашто никад нисмо били од оних што се воле...нема
везе...
(Обликовање је болан процес, посебно ако те патња
кроји по свом.)
Сада истрошена, покрај живота живим на лер.
Но, да сам ти икад признала, не бих била оваква, (а то
према уметности не би било фер).

Само једном сам ти име ставила у риме,
и бацила у набујалу фебруарску реку, к'о поруку у боци,
И само су звезде томе сведочиле, дистанцирани и неми
сведоци.

Милица Милошевић

* * *

С' Баније дођох Дунав да гледам,
мада ми Крка венама тече.
Дворска је Башта бисер наш прави,
ал' нешто друго мени је прече!

Знајте господо ко хоће са мном,
рећи се мора да сам Петрињац.
Крушедол чува земљака мога,
живјеће вјечно Стеван Шупљикац.

Често ти свратим ооо роде мој Бранко!
Лутам том шумом покрај твог гроба,
није за цабе та Гора Фрушка
мјесто ће почиваш ту ближе Бога.

Личи на Атос планина мала,
иако нема сад слане воде!
Многи ми веле, стари и млади,
ту некад бјеше Панонско море.

Сунце док пада Западу своме,
с' Черата гледам ка крају свом'.
Тужан је живот био твој Душко,
понекад сличан овоме мом'.

Како су сада браћа ми тамо,
што сад' ја нисам у дому своме?
Фале ми пјесме зборови, прела,
и камен сиви роднога села.

Тад' обиђем подруме старе,
па пијан ходам скршен од бола.
Бјежим од туге за родним крајем,
дочекам јутра сред Стражилова.

Ђе ли је она сељанка плава
што чува овце тамо крај Книна?
За нашу тајну везу ће знати,
кад именов мојим назове сина.

Карловци мили морам вам рећи,
многи вас људи по свијету хвале,
иако нисам Сремачко дијете,
твоји сокаци често ми фале.

Милијан Врџа

ПРЕПОЗНАЈ НЕУБРАНО

Сенкама уз брег кад крену јеле
препознај чари михољског сјаја.
Неубрано из греха нас спаја
под крошњом дивље јабуке беле.

На влатима траве златни престо
ко зна већ које лишће суши.
Летњи пљусак остао у души
кроз сећање дозива те често.

Обасјане очи искрама свица
нису одале мисли са мог лица.
У сну ткани развила се свила.

Огрни се крајем ниоткуда.
Под крошњом дивље јабуке – свуда.
Препознај ону што сам ја била.

Милка Стефановић Мими

АНА ОДЛАЗИ

Мир у киши искри топлину у заборав ликова пролазећих
у спознајама немоћи духа племена нашег.
У корачању ликова пролази и Ана, девојка тиха
ланене сете у погледу.

Устаните ветрови, капима суза окујте жеље одласка
ове Ане, јер Ана тоне у машту своју и визију.
Лутања по пољима и просторствима далеке
опчињености
снеговима тудјим далеким северним.

Можда Ана срцем тугу потискује, страховима не да
да је победе, јер њена је душа балканска а немоћ наша,
огромна, да Ани спознају вечном топлином загрејемо,
јер горак је снег тудји, тамо где фијуком зиме брује.

Утихните сету ветрови, жежите сунцем путеве овој
нашој Ани
да јој душа жал победи и очи бистре њене не тугију,
да остане вечно сјаја за враћања на праг огњишта свог
са умилним трептајем срца доброг, ове Ане што одлази.

Можда и заискри бит своју у нашем праху
враћањем на доксате предака својих, да неко изведе Ану,
у белој свили и шалу, пред олтар бљеска и надања,
да прошета круг свој у праску времена.

Молимо се да нам сачувају Ану и чистоту срца њеног,
да што мање патње у погледима, недокучивошћу и
топлинама
разасутих равница, са прапорцима белим
однесу и чувају Ану за сећања наша сетна.

Милош Госишиљац

ИЗГРЕБАНЕ РЕЧИ

Давно је испуцала земљина кора,
са небеског свода протичу сузе.
На моме лицу још једна бора,
година празна што живот узе.

Већ дуго осмехом прекривам тугу,
слапове бола под каменом скривам.
Јецаји празни размазују дугу,
над којом давно престах да пливам.

С тишином сада проводим дане,
уста су нема, поглед се мути.
Прстима гребем све старе ране,
нека реч вреди тек кад се одћути.

Миограј Бркин

КАРУСЕЛ

Небо изнад земље, земља испод неба!
Ко зна ко смо? Одакле смо дошли?
Ко нас пење, ко нас спушта,
док се рађамо и умиремо на КАРУСЕЛУ.

Ноћ за дан, дан за ноћ!
Ко зна где смо, где летимо?
Између гравитације и левитације,
вртимо се у круг, на шареном КАРУСЕЛУ.

Само да живот не промине узалуд.
Нико се не лишава радости, ни по цену опасности.
Жедни и гладни љубави и радости,
уживамо у страху од лета на КАРУСЕЛУ.

У сред бескрајне светлости откривени!
Очигледно, дуго летимо а кратко трајемо.
Као лет лептира изнад града и села,
нико се не одриче ни лета, ни циркуса, ни КАРУСЕЛА.

Мира Церовић Тасић

ПЕСНИК ИЗВАН ДОБА

Душку Трифуновићу

Клопара и пишти локомотива на хоризонту
Сарајево – Илијаш – Зеница – Добој
Хуком возови долазили и одлазили
Строфом им Песник страх разбијао

„Има нека тајна веза“

У купеу топлом и меком
Песник уточиште нашао
Снежном срмом пређу лирску ткао
Стихови му из тунела израњали

“Има нека тајна веза”

У возу настаде велика школа рокенрола
Тајним надахнућем уплетена
Сваки разред поезија зрела
Дугметом бијелим закопчана

„Има нека тајна веза”

Добој – Шамац – Пазова – Карловци
Ту где се руже ваздухом напајају
И њишу власти траве најмирисније
Изнад вечно плавих винограда

„Има нека тајна веза“

Стих до стиха
Ободом напаћене душе
Песник изван доба
Гору Фрушку песмом чува

„Има нека тајна веза”

Мирјана Штефанички Антонић

ДУХ ПЕСНИКА

Кад поета усну пресахнуше речи
Редом занемеше све музе
Оде песник који песмом лечи
Речи недостају нек` причају сузе

Изнад кровова карловачких сремских
Лебди дух песника к` о небеска стража
Као да посматра с висина далеких
Опијен лепотом познатих пејзажа

Некад беше ал` сећање траје
Непрегледна стихова лепеза
Беше Душко који срце даје
Има нешто, живи тајна веза

Нек` сећања ваша увек буду жива
На песника овог Трифуновић Душка
На падини Черата што вечно почива
Преклиње нас Дунав и планина Фрушка

Мирко Сџикић

ДОКЛЕ ЋЕ ОН ДА ЗНАЧИ МИ СВЕ

Куда ли то срљам да ми је знати
осећам да тонем ал' не знам где
зар никог нема да ме схвати
докле ће он да значи ми све
Да будем разумна ја сам хтела
и рекла себи – више не
а баш то да учиним нисам смела
докле ће он да значи ми све
Убица страшни постајох свесно
убијох љубав у мени, ал' гле
мрско ми постаде дање светло
докле ће он да значи ми све
Гаснемо тихо ја и љубав моја
и никад нећу бити ко пре
каткад ми из ока склизне суза која
докле ће он да значи ми све
Љубав моја мртва, моја душа мртва
само моја сенка још по свету гре
ал' све је узалуд, мојој мртвој души,
моме мртвом телу, он још значи све

Мирослава Миљковић

ЖУДЊА

Од раног јутра жудим за тобом, немир ме неки тихо
мучи, твој лик у мислима додје ми често, само
богиња на тебе личи.

Теута лијепа и коб љепоте, што потајно љубав крије,
ни једна дама у мислима мојим, толико дуго била
није.

Једина жено, жудно те зовем, вапај љубави ехом се
шири, брзо ме загрли њежно и чврсто, моју машту
с нежношћу смири.

Одзвања свемиром име твоје, имал те идје под капом
неба, да душу ми смириш и маштање моје, сада те
желим, њежност ми треба...

Мишар Лушовац

ЧВОР

Од када се нит покидала
Живимо под другим облацима
Под другим сунцем над нама
Сунцем посним, што жури заласцима
ка мојим тамним, босанским планинама

Где су једном нити покидане, могу ли се наставити?
Чвор завезати? Чвор на чвор свезати?
Од ожиљака грбаву чоју балканску
поново глатку, и сјајну изаткати?

Ни џемпер од једне нити не можеш исплести...
Нит на нит, почетак на крај, крај на почетак
Ил', можда, горки губитак ништи продужетак?
Где је једном покидано... може ли се наставити?

Чвор... И није тај чвор измишљен без везе
Живот ће, где је стао, продужити и наставити
А чворови су везе, те тајне везе
које ће нит живота оживети, и саставити

(Хоће ли тада поново пролистати
предака храст чворновати?
Нас, и њих, сачувати и сакрити
док чекамо да загрми, заједно
Перуна или Илију, свеједно.)

Драгана Мрђа

ОТКРОВЕЊЕ

Као ружа, од јесени сломљена,
губим своју магију кроз промрзлу рану:
кроз ту исту болну пукотину
твоје срце ме мојим срцем боли.
И није ме брига ни за боје ни за птице!
Није ми жао повијене траве.
У силним пронађеним сликама и звијездама
не нађох чак ни сијенку твог трага.
Лутам, изгубљена у овој замци,
ухваћена визуелном преваром;
летим попут лептира тим кавезом.
Тражим те, зовем. А, тебе није.
Ниси ни птица ни оштрица.
Само си дах, од моје срце.

Наџлиа Георџиева Иванова

ТИ, РАЈСКО СВИТАЊЕ

Срди се срце, мишић савија
Милион је свега, а опет Ти.
Нит зора свиће, нит сунце сија,
Не постоји смер, ни ми нисмо Ми.

Трепере звезде, месец је горе,
Немири ми стежу болне груди.
Лелуја ветар, милује поље,
Сан ме пробуди, дрхтим од студи.

Без Тебе нема топлине снене,
Увенуће тихо последњи цвет.
Ти, свуда си, протичеш кроз вене...
Волим те и више нег' птица лет!

Музика ноћи, совићи мали
И њихов је хор ноћас гласнији.
Билион ствари, ал Ти ми фалиш,
Утехе нема, уздах ми цвили.

Самоћа ме једи, осећај клет,
Све ме је стигло, терет све већи...
Где је то нестао предивни смех
И где је лекар што душу лечи?

Безброј ломова, не боли ме крш,
Мисли се таложе – у реци муљ.
Без Тебе сам као напуштен врт,
На жили куцавици боли жуљ.

Рањена к'о срна, трчим кроз гај,
Чини ми се блиско далеко све.
Тамо где си Ти, свитаваће рај,
Сама сам, сломљена.. А, нема те!

Да ли то дан или ноћ умире?!

Радица Маџушки

ЛЕКСЕМЕ ТАЈНИХ ВЕЗА

Блистају бродови поетских лука;
Распоном крила стих–славолука,
Отплов Савиних исход – звука,
Дунавскопловних несташлука.
Орфеј, Одисеј поетских лука,
Виногорјемопеваних хаџилука,
Испише сладост без мамурлука.

Таинствима треперавим замиришу,
Аркадију песмопоја да допишу,
Јав сервилни мотивима патетишу,
Новосадским бардовима оде пишу;
ИСремским Карловцима егленишу,
Хит поетског усхићења да напишу.

Вољенима у песмама, уметности,
Емоцијом сусретања саборности,
Загрљаје с песницима преузноси,
Абродима карловачким у стварности.

Рагмила Стојановић

ЉУБАВ „ЋУТИ“

Наши погледи
говоре све
зато ћути,
само ћути.
Додери руку
говоре све
зато ћути,
само ћути.
Моја глава
на твојим грудима
слуша музику срца
вољеног човека,
зато ћути,
само ћути.
И када смо
подигли главу
погледали се
очи у очи
сватили смо
постоји реч која вреди
тек када се одћути.
Љубав је то
али не говори
ћути!

Радојка Берені

РЕКЛИ СУ МИ

Реклису ми да сам недостојна рода.
Да крв моја безбојна је.
Да се са злодусима дошаптавам.
И да кожа прозирна ми је.
Да ми понос не служи на част.
Да ми пород ни јаука вредан није.
Да ми птица злослутница с длана воду пије.
Да ми говор сито срама иште.
Куда прођем, смрти је поприште.
Ал` ја своју кожу на метар не парчам.
Нит` је нудим залудним скитима.
Своју душу не крчим на грам.
Или волим, или не познајем.
Када љубим не издајем.
И где смеха лицемерног...
Што гласнији, то је горчи.
Имам нешто штоти немаш?
Чисто срце.
Зар то боли?

Роксанда Ковачевић

ПИШЕМ, БРИШЕМ...

Пробудићу пре свих зора
ону румен са прозора
ону сузу у облаку
сакрићу у твом сокаку.
Измамићу Сунце мило
да кроз косу таласа се,
да у осмех провири
и у око сакрије се.
Сваку травку разлистаћу
ко'пупољак мирисаћу
сваког трена у том санку,
ја извезем нову варку.
И мамим те и каним те
и варам те и браним те
од тудје руке и урока
од зла ока и порока.
Успављујем и будим те
и не зовем да љубим те
и кунем те и кумим те
и преклињем и заклињем.
и разбијам и састављам
и не свићем где свањавам
и будим се где не дишем
и од душе се растављам,
пишем, бришем па допишем.

Сања Манчић

ТВОЈ ДОДИР КА НЕБУ

Ти прислањаш топле руке
свога гласа на масницу на мојој души

и масираш молитвом
да опустиш стисак вилица исконског програма

Преки урлици предака зову
да их се не одричем
Али из твога ока мироточи Икаров восак

кап опстанка док бирам
ком' ћу се приклонити
Земаљском или Небеском мени

Тражим те чекић и кристалне чаше
и покриј уши док се не вратим, теби и себи
А ти ми пружаш Библију

Не чујеш ме? Покушавам гласније.
И даље Библија.
Уздигем чекич свога гласа!
и даље Библија?!
Мимоилазимо се у виђењу потреба моје душе

Не чујем те. Покушаваш тише...
И даље не утишавам крв
Шапућеш...
Разоружаваш ми глас да бих коначно чуо
све оно што не желим да чујем
а због чега ме волиш. и ти и Бог

Синиша Руган

ОРГУЉЕ ПОД СИВИМ ОБЛАЦИМА

Кад осетиш да ме нема
а то мора доћи
као што дође страх усред ноћи
Иди нађи што већу ливаду
на којој нема ничег
осим мора прецветалих маслачака
седи и чекај ветар.
Он мора доћи,
баш као што сам ја морао отићи.
Кад летња вејавица заслепи ти очи
и одува све маслачке
остаће само безброј цевчица,
оргуља под сувим облацима
на којима ће реквијем засвирати ветар
Један ће мали “падобранац”
слетети на твој длан.
Спусти га у гнездо ласте
тамо на ниске греде, где коњ вечно живи
И кад дођеш опет следећи пут
нећеш га наћи.
Јер ласте ће нестати некуд
и чућеш само зиме дах
осетити топлину коња
и нечујне самоће страх.

Славко Мали

ДУНАВОМ БРОДОВИ ТИХО ПЛОВЕ

Изнад благодарног виногорја
надвила се разграната бреза,
и шапуће поети; „Од Сијековца
до Срема има нека тајна веза“.

Са зрацима првог јутарњег сунца
широм Фрушке горе сећања потеку.
Погледа упртог преко Карловаца,
Душко у сновима плови низ реку.

У сновима видео је и оно време
кад га дивне жеље завичају маме.
Тада на јави оживеше успомене,
што се рађају из светла и таме.

Пусти санак чак до Паноније стиже,
где песник немирне таласе зачује.
То га уместо Миљацке Дунав зове,
и казује; „Сарајево надлећу олује“.

Кад вода из себиља поче да се мути,
на далек пут се Трифуновић упути.
Знала је та разборита и умна глава,
да бистра вода тече с' четири лава.

Да у Карловцима за вечност остане
помогло му и Бранково Стражилово.
Да га не пробуде и растерају снове,
ту Дунавом бродови у тишини плове.

Слободан Цвијковић

ПРИЂИ–ДОЂИ–ОДИ–ВРАТИ СЕ

На Сремскокарловачкој цести
своју поетску младост ћу срести,
међу нама веза сасма јака,
спој величанственог свитања и мрака.

Шта би дао на мом месту да будеш
да дому свом увек радо пођеш,
да те ничег прошлог није стид,
дом твој – мека оаза и оштра хрид.

За везу нашу сви нек знају,
било да хају или не хају,
срећни смо у Карловцу
као да смо у небеском рају.

Да нам пљуну под прозор
или о нама вишегласно да певају
кад раде или се од свега одмарају
док се за сутрашњи дан спремају.

Са Сремскокарловачког пута
винска нек се песма жаром ори,
путнику намернику да се додвори,
да му вентил поновног доласка отвори.

Снежана Марко-Мусинов

XXXX

Знам зашто, ето, може ми се
да не пристанем да будем играчка,
од брезе на месечини да будем јача
и да узберем кад год хоћу
оно прво вече...
Има нека тајна веза
између циркуса и моје самоће
и баш ме брига шта има
у томе што ме нећеш...
Љубав нема боље дане...
Не, не! Нисам ја сасвим плава
и ако ми је глава луда...
Срећна сам и верујем у хиљаду чуда...
и ако мислиш да много грешим
пробуди се и своје мишљење
за појас задени...
Ја сам та што пали велике ватре и живи своје...
А ти? Шта би дао да си на мом месту?

Софија Ђокић Софке

НИЗ СМИРАЈ ДАНА

Низ смирај Божанскога дана
уз нежна понирања и свитања –
Дунав обалом плави сва путовања,
у кориту Панонскога мора и таласа.

Има нека тајна веза и порука
која нам шаље заносна равница;
или је то мала, нежна – барска птица...
Сакривена испод плавог облака.

У вароши се чују музика и звуци
као у речној луци – даме се шепуре,
не гледај у туђе прозоре и засторе!
Кицоши су велики бојски уз славље.

С љубављу нам долазе беле роде
на крововима старих црвених кућа,
има нека тајна веза и љубавна бреза;
сакривена уз Карловачке брегове.

Са великог злаћаног торња озвања
прошла времена за Карловце и сећања.
То панонско море носи нова свитања
тајним везама уз ноћна миловања.

Срећко Алексић

КОД ФОНТАНЕ ЧЕТИРИ ЛАВА

Чекат' ћу текод фонтане Четири лава
У једном заустављеном трену
Између времена које тече
Између дубине мора и ширине космоса
Између свега што се креће.

Доћи ћеш са лиром својом
И са цвјетним вјенцем у расплетеној коси
Са љубичицама у очима
И бијелом хаљином у свјежој роси.

Тебе Сапфе, која пишеш стихове безвремене
Чекат ћу те, да ми причаш како си писала своје пјесме
Можда у временским кочијама
Донесеш и перо којим писала си успомене.

Да ти кажем Сапфе,
Поред фонтане Четири лава
Да је Грчка мала и оно вријеме
За твоје ријечи златом извезене.

Зато данас пишем док чекам те Сапфе
У стихове пјесника и данас стижеш
Док свјетлост у вријеме урезује твоје стихове.

Чекам те руменом љепотом у Сремским Карловцима,
код фонтане Четири лава
Док свјет у дубоком санку мирно спава.
Чекам те Сапфе!

Сузана Љеџава

ЛАВИРИНТ

И све смо и нисмо...
Ријеч. И тишина...
Као један дамар,
А само прашина...

По духу се тражимо, чудних жеља
Дотичемо небо, љубимо блато...
Од нас ни љубави ни пријатеља,
Ни среће ни туге, ничег нема зато.

У лавиринту чудних осјећања.
У вртлогу наде, ћорсокаку ћуди.
Можда смо се срели по мирису сања.
По огледу туге, изгубљених људи.

И ништа, и много. Тачка васионе.
Тренутак један у времену свијета.
Само дио лађе која небом тоне,
Прносећи живот кроз зиме и љета.

Таијана Рејогић

МЕСТО СА ЗРНЦЕМ ЉУБАВИ

Ја сам тек зрнце које уме
да измисли свет.
Некако се успнем на дрвени прозор
и листам књигу,
док оловно звоно у авлији
не пусти свој глас.
Ја сам и оно зрнце што уме
да се уметне у витраж.
И да зацакли. Обојено.
Из зрна често исклија помисао
једра, па препукла, као грозд,
док дани се комешају
и врве,
утрчавају у кадар доба минулог:
„Јесам ли промашила век?
Или, опет пронађох исти, чудесан свет?“

Валентијина Вулић

НЕ

Не! Дах мора који ти је нежно
додиривао усне.

Не! Плажа у заласку Сунца
уз горки мирис соли.

Не! Наго тело које талас
у ноћи запљусне.

Твоје очи и мој сан.

О, како све то може да боли.

Не! Младост у беспућу
неискварених жеља.

Ни дуга коса којом
ветар милује ти лице.

Не! Прокисло вино
у заосталој капи весеља.

Осмех урезан у небу
попут невине ластавице.

Не! Видети одбеглу младу
у новом венчаном руху.

Ни загрљај који сједињује
двоје у једно.

Не! Реч што попут паука
виси у ваздуху.

Време прераста вечност
да било би свеједно.

Не! Откуцај срца
сећањима да га пара.
Ни бол што допире
и раздире утробу своју.
Волео бих да лажем себе,
да осећај ме вара.
Никад престати нећу
волети чежњу моју.

Владимир Раїченко

ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА

Остани прибрана.
Ниси једина.
Буди приземна.
Увек се открије свака тајна.
Колико год да била скривена,
Исплива кад–тад на површину,
Још је рано за предпоставке,
Да ли ћеш да се бориш,
И ту кутију с тајном отвориш.
Застани,наслути,
Шта може донети,
Ако се ћути,
Душу тишти,
Онда схвати,боље ипак тајну открити.
Нека се сазна,
Да постоји тајна веза,
Неко мора направити корак први,
Уз пар потеза.
Ништа не би било занимљиво,
Да не постоји та тајна,
То је свима примамљиво,
И увек је случајна.

Злашчица Јанковић

Душко Трифуновић ГРЕХ

*Грешио сам мно̄го, и сад ми је жао
и ш̄то нисам више, и ш̄то нисам луђе
јер, само ће преси, када будем њао
бӣши само моји – све је грӯто ш̄уђе.*

КАД НЕ БУДЕ МЕНЕ

(глоса)

Греховима бившим самог себе тешим,
како је то лепо нисам тада знао,
требало је више да љубим и грешим,
прешо сам мно̄го и сад ми је жао.

Жао ми је само остављених жена,
У љубавном жару грех у срце уђе,
прековам себе и бивша времена,
и ш̄то нисам више и ш̄то нисам луђе.

Због грехова силних душом немир влада,
за жене и грехе све бих и сад дао.
Ништа ово неће вредети некада,
јер само ће преси када будем њао.

Кад згрешите и ви, мој грех ће да свене,
од грехова ништа ни слађе ни луђе,
у мислима вашим, кад не буде мене,
бӣши само моји – све је грӯто ш̄уђе.

Зоран М. Грумић

ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА У ТРЕНУТКУ... БЕЗ ВЕЗЕ

„Како си?“

То твоје питање кад год ме сретнеш,
док гледам те наизглед равнодушно,

а, рекла бих ти:

„Не, нисам добро,
као да лебдим у васиони,

зар не видиш

моје ужаране образе,

не осетиш мој дрхтај длана

који стежеш?

Знам да чујеш ми срце како добошари!

Ма, ја га чујем,

у ушима ми бубњи

к`о стара нафтарица“,

док као склањам прамен с` лица.

Очи ти се смеју, испод подигнуте обрве,

као да ми се ругаш, ил` ти је драго?

Боже,

о чему размишљам, па то је само

једно питање учтиво,

а моје ноге к`о пудинг

бију битку са остатком тела.

И онда ме савлада пркос,

истурим браду одважно,

прочешљам грло, стиснем ти шаку снажно

и изустим само, онако драмски:

„Хвала, добро, сам како сте Ви?“

И осетим неки мали укус победе,

што сам се на брзину сабрала,
по који пут смо укрстили погледе
и све се завршило, као што је и почело...
Ушепртљено поправљам фалту на хаљини.
Да, мислим да сам сада добро,
барем се надам да јесам!
До следећег „Како си?“ ...

Весна Фекеше

**ПОСТОЈЕ РЕЧИ
КОЈЕ ВРЕДЕ
ТЕК КАД СЕ ОДЋУТЕ**

ПЕРТЛЕ

Развезале су ми се пертле. Ризикујем
да се саплетем. Неприлично је клекнути
сад кад ми прилазиш, помислих.

Питамо се за здравље, за укућане,
разрешење спорова и поправку уређаја...
док твоја сенка сунчевом вољом леже преко моје.

Коментаришемо време, дневну политику
и јучерашњи догађај машући рукама
с торбама с пијаце из којих прогвирују две векне.

Шаљивим опаскама прећуткујемо главно.
И очи се безазлено сусрећу.
Запрећено је мисли.
И уздаху.

Поздрављамо се као успутни познаници
при случајном сусрету
поневши свако своју кост у грлу.

Кристина Павловић Рајић

ПЕСМА СЛАВУЈА

Одавно ти нисам писао
о оним ноћима
које себе уливају у тишину
којом се прећуте тајне.

Занемарио сам чак
и обнажене уздахе
који ме одају, маме,
јер кад се дах сасвим утиша
ништа не преостаје.

А траје и траје...

Милош Симић

ТИШИНА

„Постоји реч која вреди тек кад се оћути“ –
у лудој глави ми одзвања већ неколико дана...
А да ли душа мог дјечака барем мало слути
да ћу му можда бити непреболна рана?!

Никада нисам разумјела шта је хтио рећи Ђоле,
ал’ како вријеме одмиче све га више схватам...
Није љубав увијек само кад се двоје лудо воле,
већ и кад пустиш да неко оде – себе у тој мисли хватам.

Ето, ја сам се уморила од ријечи и разговора...
И бирам, дјечаче, да влада тишина међу нама.
Никад није тешко оно што се урадити мора.
Да и ја једном избјегнем да ми се срце слама.

Ваљда имам право да пуним плућима дишем,
да се гласно смијем и истински се веселим.
Па и да ја једном матер му о срећи пишем
и да славим овај живот својим бићем цијелим.

„Памтим и тишину коју ћути“ – једном ћеш рећи,
и пожељети да се врате дани што осташе иза нас...
Проклињаћеш себе што си затворио врата срећи,
молићеш и Бога да твојој души пружи спас...

Анасѳасија Шћејановић

ВЕНЧАЊЕ

Бејаше лето кад су се срели,
он на имању водио крда.
Она са оцем имаће дели,
богатство ливада и брда.

Бејаху од тада још многа лета,
и скривени пољубац пао је кад,
ал' очева намера клета,
другом је обећа – чемер и јад.

У углу хола жеља још тиња,
одзвањају речи обећања –
и са косом плетеном од иња,
с њим ће заједно да сања.

А у центру хола судбина сама,
краде уздахе и жељи што тиња:
„У мислима, да л' размишља о нама,
и живим ли јој у сећањима?“

У кобном тренутку гаснуше наде,
одзвањаше холум и њено „да“,
и ко на стакло да му камен паде,
срце му прасну: „Вољена...“.

Александар Марић

ПОСТОЈИ РИЈЕЧ КОЈА ВРИЈЕДИ ТЕК КАД СЕ ОЋУТИ

Не вјерујем да су се неке далеке ноћи
тек тако претвориле у прах –
не вјерујем ни да су остале слике
од којих глава кључа, а леди се дах.

Све је некако почело сјајно,
као мајско јутро, као јунска ноћ –
нијесам вјеровала да ћу се враћати
свему једном кад изгубим моћ.

А изгубила сам – много прије него
сам схватила да крај је крај,
и нема ту много да се каже:
слика је предивна, али нема сјај.

И све ово причам без реда,
као небо кад се пред кишу мути,
а знам да треба да остане у тишини –
ријеч застала у грлу, вриједи кад се оћути.

Александра Вујисић

ПОГЛЕД БОЈЕ ТИШИНЕ

Дуг поглед, смерном тишином обојен,
танани мост је који спаја нас.
Милион неизговорених речи
на уснама нашим подрхтава.
Ипак, ни једна од њих
довољно храбра није,
Да преко те крхке споне закорачи
и уточиште своје
са друге стране пронађе.
Сваки откуцај часовника,
још једну боју палети ћутње дода,
уверавајући сваку неисказану реч
да спокојнија биће на уснама нашим.
Нерођена.
Тонемо у погледе,
док усне спајају нам се,
размењујућу сладострасне укусе
милион речи.
Неизговорених.

Александра Золошић

БАДАВА СВЕ

Била је клинка тек петнаест имала
Веселила се сваком новом дану
А ноћима још и више
Кад могла је да сања о њему
И да му у машти каже и пише
Да га воли све више и више.

Лежали су на трави у звијезде гледали
Бројали их, имена им давали
Држећи се за руке снове своје сањали
Док је погледом миловао и душом грлио
Њеном маштању дође крај
Јер призна јој да за љубав зна њену
И да и он за њу гаји љубав неизмјерну.

Ал бадава све...

Свану јутро и сновима дође крај
Можда ће њену тајну он да наслути
Ако не данас кад се сретну
Онда на крају дана кад падне ноћ
Можда ће му она у снове доћ
Па му открити тајну своју баш ову ноћ.
Можда је ипак боље да и даље он љубав слути
Некад је најбоље да се она прећути.

Аземина Клободановић

ДЈЕЧАК

Не знам у ком часу угледах ти лице.
Знам само да су се селиле птице
и да је мјесец био млад,
баш као и ти.

Не дознах шта ми опчини поглед
па умислих и њежност на том лицу,
прескочих да погледам мало боље опет,
крило је несигурну варалицу.

И тако њежно чеках
у неоснованој нади, тузи и бризи,
да то лице заволи баш овакву мене,
ко дјечак Оливеру у једној књизи.

Узалуд сањах сву ту љубав,
узалуд исплаках сву ту чежњу,
те очи кестена као моје
нису имале исту тежњу.

А умјело је ово срце да прашта,
да залуд гине у касне сате,
неке се битке губе без рата,
мање пате они који то спознају прије.

Али ко ће објаснити срцу
да треба да заспи док је још мрака,
да мора да воли упркос свему
и заборави трапавог дјечака.

Бојана Марковић

КАД УТИХНУ

Кад утихну старе струне,
виолина иде спат.
Мада ријеч у грлу стане,
да те волим ти ћеш знат.

Највише се, душо, каже,
када се оћути, баш.
У љубави се не лаже,
узима се, дај, што даш.

У љубави ко у пјесми,
пуно ријечи узалуд.
Није вода то на чесми
па да оде било куд.

Љубав је без пуно ријечи
снага наше душе.
Осјећаји то су већи,
што хладнији вјетар пуше.

Зато ријечи добро срочи,
понекада и оћути.
Нек се не зна што ћеш рећи,
нека се наслути.

Бранко Ракијашић

ЗВАЛА СИ СЕ...

Нисам желео да те видим
Нисам желео да те додирнем
Желео сам само да те чујем

Да ти кажем,
да сам те волео!
Волео много више,
него што су говориле
моје усне, руке или тело.

Желео сам да те чујем,
Али те нисам позвао!
Бојао сам се,
да ће те моје признање љубави,
повредити више него
одсуство љубави некада!

А можда си ти осећала моју љубав
за коју сам мислио да је вешто кријем.

Можда си ти знала,
оно за шта су мени биле
потребне многе године.

Да љубав се не исказује речима
већ погледима, покретима и
временом проведеним заједно!

Истина је оно што је било,
оно што смо радили
а не оно што смо
једно другом говорили.

Сада то више није важно,
Прошло је више од тридесет година,
Звала си се...

Звала си се моја љубав!

Браћимир Пећковић

МЕРА

Од соли кристали на бедра ти стали,
месец рогом црта сенке по хаљини,
додир ванвремени у немој тишини,
и мера љубави какву нисмо знали.

Од дана рођења ишла си ка мени,
векова су чежње стале ти у груди,
топли маестрали и северне студи
дариваше сусрет у јадранској пени.

Месец, сведок вечни, застаде у кретњи
опчињен призором са пешчаног жала,
благ додир таласа, трзај мора летњи,
и коб онострана за трен је настала.

Давно прошли дани, године, животи,
још у стиху тражим меру у лепоти.

Дарко Сивевић

ПОСТОЈИ РЕЧ КОЈА ВРЕДИ ТЕК КАД СЕ ОЋУТИ

(Михољско лето, Ђорђе Балашевић)

Озеблим мастилом реченицу расаним
У косу уплићем да о теби ћути
Небо отежало молим да ти брод буде
Док загрљаје ројиш у џеповима снова

Витез са гроздовима уместо руку
Капима шећерним
Што капајући низ браду
у груди и срце увиру

Знаш тајну како да оживиш мисли
Запис чека да га спасеш
Као дрво које смолу цеди
Између две речи си
Нактар који зри

Храниш ме из топле руке
У очима гнездиш звезде
Радујеш туге
Зовеш на храброст
Стазу показујеш

Не знајући откуд ме ту
И како по мени маховина цвета
Месец полива из сребрног бокала
На ивици амбиса
Држиш ћутећи
Мој ловац у ражи

Десанка Ристић

ТИШИНА РЕЧИ

Ко река лаве мисли теку измеђунас.
Опекотине у очима осећам.
Од када не постојимо?
Прсти ми додирнуше твој бивши образ.
Измичеш се.
Мало је одоног што волим у теби преживело.

Мај је плачљив ипојма нема како се пише
волим те на меком песку.
И најлепши месеци каткад постају сакати.
Све се узбуркало и жуља ко трн сумње у оку.
Ваљало би ми заплакати, али чему?

Ти би да кажеш. Ја бих да питам.
Хладноћа избија.
Тишина нашим гласовимаговори.
Речи јој дрхте ко казаљке.
Идући свако ка својој успомени,
исписујемо стопама збогом у барицама кише.

Дина Заварко

БОЉЕ ОЋУТИ... УЗ ТИХИ ПРИЗВУК ВЕЧНОСТИ

И лепо сам те направио од миришљавог дрвета
топлу на додир, на свим тим лепим местима
заобљену и глатку, увек спремну на миловања
ал' узе те пламен жеље неке обичне, некога дана
па те саздах од глине, промрзлим прстима
са свим тим облинама и милим улегнућима
мени намењеним, само мени: остани
говорио сам, аи дозволио да те метну у пећ живота врелог
ниса издржала, превише беше унутра топлоте а споља
лошег света
и у прах те претворише и то им не беше доста
и прах ти растрوسيше рукама дигнутим високо, високо
и ветрови хладни однели су те, тамо далеко
где те је неко стек'о и стиснуо у бели тврди камен без срца
зато сам те ноктима нежно из кремена издубио
сада те ударци неће болети
сада се можеш ватрама свим овог светацелог века само
смејати
сузу више нећеш пустити,
само молимте, молим те опрости
мислио сам једино тако ћеш личити на њу вечно лепу
и тепаћеш ми довека
непрестано се удварати увек истим погледомвечне
нежности
истим речима, тим уснама немимуз тихи призивук вечности

Драјан Мишич

АКО НЕ ИЗГОВОРИШ РЕЧ

Ако не изговориш реч
Ако се опколиш тишинама
Ти нећеш знати, нећеш чути
да свака реч изговорена
другу, прећутану слути

(Речи. Речи благе, речи грубе
Речи што оку правац промене,
па види што видело није пре)

Ако не изговориш реч
Ако се затвориш у ћутања,
остаће безимен у пољу знамен;
и без одговора питања..

(Реч – од Бога дата; реч – Богу дана
Тајна речи у тајни записана)

Ако не изговориш реч
ништа неће постојати..
Можда ћеш се кајати,
можда ће ти, на крају, највише
та неречена реч недостајати

Нека речи исцеле.
Речи прећутане и речи речене.

(И нови свет почеће да се ствара
Кад Велики играч помеша карте –
изгубљене речи вавилонских неимара)

Драгана Мрђа

МЕЗИМИЦА

Беше и паметна и лепа мезимица, учитељева кћи
јединица,
увек му је била у првом плану, чувао је као кап воде на
длану.

Решавала је математичке проблеме, учила формуле и
теореме,
читала је страну и домаћу лектиру, волела Лару и
Пастернака,
плакала уз Ану Карењину и дивила се младом Јесењину.
Казивала је Душка и Бранка, сузе лила због ђачког
растанка.

И заволела је једног згодног матуранта, мангупа из
друге школе,
слушао је како на клавиру свира и водио је на фудбалске
утакмице.

Правио се важан и варао је у игри Не љути се човече и
Мице,
а у парку где се уливао корзо, на клупи је резбарио њен
торзо.

А онда је положио велику матуру и доживео прву
морску авантуру
и знала је да га место не држи, волео је слободу и живот
бржи.

Сачувао је њену успомену на прву љубав, јер је на
растанку ћутао
и била је захвална, што је сваку ружну реч, као кнедлу
прогутао.

А он сада јури правосудну каријеру и на срцу има од
леда баријеру,
има и лепу жену и златну дечицу, у високо друштво
нашао је пречицу,
али нема ону слатку, наивну малу, да је задиркује и са
њом збија шалу.
А она је професорка клавира, понекад за своју душу
свира Ларину песму,
ноте лете на стару љубав је сете и потеку успомене као
вода кроз чесму.
На свом безбрижном детињству храбро је покидала
шавове
и закорачила у арену живота међу гладне лавове.
Девојчица у њој преко ноћи је одрасла, а прву љубав
никад није прерасла,
Али научила је да ћути кад ледена тишина бујицу
јефтиних речи слуги,
јер понекад су и јефтине речи драгоцене и скупе...Само
када се оћуте.

Драгица Бека Савић

СЈЕДИ ДА ЂУТИМО

Ти и ја скупа, руком под руку,
у шетњи – топимо тренутке
помодарске брзине и животног лудила –
покушај да заглушимо несносну буку.

Лаганим кораком,
Пуним плућима,
губимо се у зеленој оази спокоја.

Мир:
тако ријетка ријеч ових дана,
а тако проклето неопходна.

Пред нама се отвара поглед –
сликовит један предидо,
заклоњен и надасве тих.
Гле, ено нам и клупе –
на сунцу се пресијава
као какав бронзани кип!

Ето прилике, застанимо на трен;
Сједнимо мало ту, моја драга.
Нек' утихну тешки немири.
Нека нас спокој савлада.

Душан Пејаковић

ПОГЛЕДИТЕ ЗБОРУВААТ

Се сретнаа многу доцна
на залезот од нивната младост,
погледите им се вкрстија и беше
јасно дека почнува сосема ново и
неочекувано поглавје во нивните животи.

Зборуваа за сè и сешто,
но за љубовта никогаш не проговорија,
нивните срца зборуваа преку очите
искажувајќи љубов и восхит еден кон друг.

Во ретките моменти кога беа сами,
не говореа ништо туку го слушаа
срцебиењето еден на друг,
звукот на нивните срца беше најубавата
мелодија која ја нарушуваше глумата тишина.

Нивната љубов беше долговечна,
но не ја обелоденија бидејќи знаеја
дека нивната среќа ќе им донесе
несреќа на многу луѓе што ги сакаа.

Всушност зборуваа за неа потајно
во нивните соништа, не на јаве.
Голема љубов беше тоа,
иако премолчена затоа што премолчаниот
збор вредеше како илјадници изговорени.

Елеонора Николовска

ОВО ВРЕМЕ

(Посвета Ђорђе Балашевића)

Какво је ово време када
Да си добар човјек је грех и када
Да се говори о ваздуху је опасна дневна политика.

Какво је ово време када
Самоубојство постало је лек и када
Самоубица хоче да зна како се зове смрт.

Какво је ово време када
Нешто трече постало је важно и када
Дјеца сама расту у мрежи.

Какво је ово време када
Како преживјети дан, мјесец, лето мислимо и када
Неко други о важним стварима место нас мисли, ми не
мислимо.

Какво је ово време када
Где је било дрвеће више неће бити и када
Лаж и сила претњом владају.

Какво је ово време када
Човјек човјеку лопов је
Човјек човјеку звер је.

Горгана Каракасхевска

ОВА ВРЕМЕ

(посветена на Ѓорѓе Балашевиќ)

Како е ова време кога
Да се биде добар човек е грев и кога
Да се зборува за воздухот е опасна дневна политика.

Како е ова време кога
Самоубиството стана лек и кога
Самоубиец сака да знае како се нарекува смртта.

Како е ова време кога
Нешто трето стана важно и кога
Децата растат сами во мрежа.

Како е овој пат кога
Како да го преживееме денот, месецот, летото,
размислуваме и кога
Некој друг размислува за важни работи наместо нас,
ние не размислуваме.

Како е ова време кога
Каде имаше дрвја, нема да има повеќе и кога
Лажете и принудувате да владеете со закана.

Како е ова време кога
Човек на човек е крадец
Човек на човек е свер.

Гордана Каракашевска

СВИТАЦ

Волео је Михољсколето
и виолину
мистерију плеса, огољених тела
чаролијом свитаца,
њихове топлине
и слике
које су стварали дуж вратног пршљена
у шуми Бамбуса Сагано,
маштајући о неком другом свету
где ветрови пролазе кроз срца
и спавају међу сенкама дрвећа
где деца дозивају кишу
а, сузе остају заточене
у природи која спава
где љубав остаје нема
пред душом која и даље лута
тајним одајама,
на којој је давно забележено
да “постоји реч која вреди тек кад се оћути.”

Хелена Химел

МИХОЉСКО ЛЕТО

Под сламнатим шеширом
опијена поезијом
насмејана, занесена
шетала је градом
слутећи њега
мирисом и трагом.
И тихо дође он,
махом размаже кармин
са усана детињих.
Умрси косу окупану
сунцем војвођанске равнице,
замути крв ветровима шумадијским.
Тајне су ту само њима знане,
постоји реч која у реч бол стане.
Слети тако на њен бок
као поноћни лептир,
крилима разбије сан
И михољско лето
само њихово загонетно.
Скривао је тих 36 зрелих,
и малборо меки у задњем дзепу левиски
и љубио ју је песнички.
Она се сручи као летња киша
и помути му дан.
Тајне су ту само њима знане,
постоји реч која у реч бол стане.
Још титра мирис мрвица колача
по грудима расутим,
просутим...

О Боже мој...
И море самотно, дубоко
тајна која дише...
њихову михољску причу пише.
Већ помало стар и просед,
и наиђе тако кишни октобарски дан.
Застадох на кеју сетан и сам,
и схватих да те волим све више.
Време ни једно сећање не брише.
А у трагу михољско лето
топло и загонетно,
као никад до сад.
Ма дај...

Инес Велинов

КЛОВН

Могу пасти са столице, ако ће вас то насмејати
Могу говорити духовите речи, ако ће вас то разведрити
Весела сам по природи
Волим сунце... снег... кишу... лет... и цео овај свет
Широко срце заробљено у грудима
бије ритам свих вас, мени драгих

Ма не, ове сузе нису за јавност
Оне су мој лични хир,
чуван и сакривен небески мир
Јер ја сам клоун, тужан и кукаван,
изгубљен на сопственој траси,
плачан и тужан, као поноћни часи...

Могу трчати у круг, ако ће вас то орасположити
Могу певати смешне арије, ако ће вас то опустити
Весела сам по природи
Волим сунце... стене... ветар... цвет... и цео овај свет
Широке руке, снажан загрљај
да у њега сместим све вас, мени драге

Ма не, те сузе нису за јавност
Оне су мој лични пратилац тих,
чуван и сакривен душе стих...
Јер ја сам клоун, тужан и кукаван,
изгубљен у сопственој улици,
плачан и тужан, као пас на узици...

Иванна Лекић

РЕЧ

Постоји реч која вреди тек онда кад се оћути,
И пусти да уместо ње суштину опишу дела,
Љубави често је мање ту где ћеш „Волим те!“ чути,
Него где нежност је скрита иза грубог одела!

Јер, баш као што и лонац – што празнији, јаче звечи,
Исто буде и кад уста неко гледа да отвори:
Најбоље се увек чују оне празне, лаке речи,
Што изгубе на значају одмах чим их изговори!

А речи, јефтина роба, па се баш олако дају,
Посебно данас кад људи углавном имају цене,
Данас, када и душе се стављају на продају,
И речи, због трговине, лажима буду кићене!

Тако да више и нема пионитских и часних,
Реч дата врло се лако повуче, а и погази,
Посебно у злом и хладном свету „људи” одраслих,
У коме многима ђон је мекши него образи!

Па тако и обећања – на климавим реч’ма стоје,
А заклетве нисо више, ко некад, и вера тврда,
И они што су у њима ваља да се стварно боје –
Пуј, пике – и не важи – без муке се реч изврда!

А тек када нечег нема, права му се види вредност,
Те се не мора све рећи – нек’ понека реч и фали –
Онај ком је збиља стало, делу увек даје предност,
Јер зна да су речи слабе да би у њих се уздали!

Јелена Грујић

ХРИЗАНТЕМЕ

Једном сам хтео да одем.
Где? Нећу Вам рећи.
Хоћете ли крај мене лећи
И пустити да Вам причам.

Рекао сам себи
Да ћу опростити, нестати
И веровати престати.
Вера у људе ме је убила.

А лагао бих када бих рекао
Да не волим злобу,
Ову мрачну собу и
Лоше звукове детињства мог.

Убрзо ме сахранише.
Пожелио сам да убијем себе
Док сам хранио морске галебе.
Вода је била сувише мрачна.

Није то место за Вас.
То је место суровије од овог света.
Никако удобније од овог кревета
На ком лежимо Ви и ја.

Не желите да одете тамо.
Знајте, повратка нема.
Тамо нема оних хризантема
Које Вам поклоних оне ноћи ја.

Јелена Николић

ТИШИНА

Узалуд ће бити сваки покушај,
да изговорим оно што у мени ћути,
јер ако изговорим,
можда ће избледети
и неће толико вредети
ни мој глас,
ни овај дан,
ни овај час,
колико вреди тишина.

Ако изговорим,
остаће само празнина,
а могла бих дуго о томе причати,
данима, ноћима,
узалуд.
Зато бирам да ћутим
и чувам речи да се не изгубе
у некој новој прилици да изађу напоље.
У тишини ће увек вредети
и знам, тако ће живети
у затвореној рани
и отвореним мислима.

Јелена Пејровић

У МЕДНОЈ РОСИ СТАНУЈЕМ

Ево већ година трећа,
у медној роси станујем,
буде ме шапати цвећа
под зрелим гроздом данујем.

Цврчци ми сетно певају,
песме о твојој лепоти,
у њима двоје сневају
живот у бајној дивоти.

Године лете к` о птице,
надања кајањем снажим,
док твоје прелепо лице
у капи росе тражим.

Знам да ћу и ноћас срести,
тебе и твоју лепоту
у снима без јасне свести,
ал` као у стварном животу.

Зато те молим малена,
изађи из росе медне,
хоћу да ова времена
упамте окице чедне.

Док михољско златно лето,
догађања сретна важе,
плаву зору буди пето,
а сећања тебе траже.

Јован Н. Бундало

ТАЈНА

Чујем тишину близу је, чека нас,
Бука стварности шамара,
Окрећемо другли лист или образ?
Имамо их стотину, мењајмо их!

Ти си истина, која ме стрпљиво чека
Мудрошћу их побеђујеш све
Речима ме везујеш, памећу, страшћу
Једном улогом, јединим сценариом

О егзотици фантазираш, нудиш им је
Али ниси ти егзотика, то је неки периферни трик
Носиш своју тајну, и откриваш је мени
Носим своју тајну, и откривам је теби

Јер сличност ћути, и вреба у тишини
Буктиш у својој хиперболи
Не разумеју они сложености душе
И да ти сањаш једноставне приче

Детаље без сенки, што их душа дише
Слике о нама, о мени, ту негде, у близини
Јер та те блискост, греје и топи
Јер та нас блискост, спаја, све више!

Јована Р. Гаргашевић

КАКО ЖИВОТ ТОЧИ

Само недостижности привлаче,
Удаљеност омогућује путовања,
Туђе коже, кошуљице се не облаче;
О недоживљеном се најчешће сања;

Само тајновито најчвршће спаја;
Урођна даровитост изнедри умеће;
Од крвних токова се не раздваја;
Осујећење на велико дело покреће;

Дубине су полазиште за свако успење;
Доживљена препрека даје оснажење;
Права мисао помера и диже стење.

Горчина се пије како живот точи;
Његова сврха је стално тражење;
У будности и сну, треба отворити очи.

Лованка Божић

МОЖДА

Још овај пут одћутати умилно,
а онда те сумпорном песмом
разапети
у постељи нашој одусталој,
баш тамо где смо се волели.
Песмом молитвеном
егзорцизам кућни приредити
за трпезом нашом прегладнелом,
баш тамо где смо се волели.
Можда ни тада, разобличен,
не будеш питао:
“Боже, шта сам Ти згрешио?”
Можда.
А можда ову песму,
роде у лету, роде у гнезду гледајући,
будем била потпуно заборавила.

Јованка Јелић

ПОСТОЈИ РЕЧ КОЈА ВРЕДИ ТЕК КАД СЕ ОЋУТИ

Постоји реч која вреди тек кад се оћути И хиљаде боја
стане на платну слике, Па мозак не стигне све да
их зброји
И све лепо што се осети, лепше је кад се прећути.
Неће умањити ни трунку оног што каже лице Неће
умањити ако душа твоја песму кроји.
Постоји хиљаду речи, а једна тишина, Поглед кад лута у
сећања давна
Осећај који навире, та времена беху сјајна.. Осмех што
се искраде на трен; та даљина!
Писао је писмо, а у њему, тек неколико слова “Памти ме
по добру, мила моја.”
Толико је папира да би могао причу да напишеш,
Али и тих пар речи, довољно је да заплачеш; Па
помислиш, добро да није било још више,
Добро да је штедео речи своје душе
Да је све написао, не би имао у животу шта да пише,
Некој будућој њој и прошлој мени, о свему..
И даље га правдам, док се сви комади срца руше, Поред
силне боли, ја још увек бринем како је њему.

Кашарина Рајић

ОГЛЕДАЛО, ИШЧЕЗНИ!

Огледало, ишчезни!

Кад сам сам, никада нисам сам – никад нисам сам са
собом

Осјећам њено присуство у сваком дамару свог тијела

Плаву божанственост, љиљан чисте воде

Њен плам од кога горим сав.

Огледало, ишчезни!

Бљеску свјетлости освијетли тмине мрачне собе

Проспи радост на одсутност јаве

Отвори плаветне завјесе

Заборава немоћ и тренутну сјету, демоне и анђеле

Чуј музику волшебних сфера, њихову свету тајну, сада
за тебе знану.

Огледало, ишчезни!

Нека плава звијезда простре се по мени

Њено извајано тијело, лед са жеравицама

Уз звук сребрених харфи желим слушати занавијек њен
глас

Њен умилни глас – тај дијамант судбински који је мој
спас.

Љиљана Драгић

ЛИНГВИСТИЦИЗАМ ТИШИНЕ

Спремност да свет буде прошаране боје као некада пре
Тишину ломи итекако реч која опустошила је све лађе
Претворила у пустињске путошества где нема почетка
Али ни краја; лингвистицизам тишине проткана у
срцима нашим

Радост и весеље које смо некада пре имали
Више разлога за њу нема; славље у трену је нестало
Одбачена прошлост за реч ситну која нам душу једе
Трпећиво гледамо боље и веселе дане

Страх да не будемо одбачени због дешавања наших
Прошлост нас једе из коријења култивитицизма душе
Трагачи смо времена наших из прича бајковитих
Гдје кочеве из алманаха још свесно терамо

Прасак који за сваку Нову Годину угледамо
Очи нам режу, језик и стадиј наше спорадичности
У лажима се вучемо бледо и смело, вешто и ведро
Сазнавши да можда неке нисмо ни до ума важни

Ријеке теку и даље свесно, брже него икада пре
Разум говори да од прошлости треба брзо побећи
Јаук који стварају поједини људи се чује километрима
Далеко у неке нове димензије и нове светске одаје

Срце залупало је, душа растаје се с временом
Апстракција која свој догађај претвара у судбину
И језичка баријера се пређе са временом опуса
Животности епитета проткана!

Магд Чорбић

ПРКОС

У рањеном градићу
Срела сам себе у твом погледу.
Заволела сам то лице
Румено од твојих меких пољубаца.
Волела сам тај струк
Сигуран у твојим чврстим рукама.
Живела сам за наше тајне кутке,
Убрзане откуцаје и знојаве дланове.
Све до оног часа
Када се у срце уселио пркос.
Он нас је недоречене и недосањане
Оставио заувек заробљене.
Негде између младалачке пожуде
И рециклираних сећања на заљубљеност.

Маја Раговић

ОЋУТАНА ИСКОВАНА СЛОВА

Ореол славе поносно носе
Црне и плаве мењају се косе.
Време им сиса песничку крв,
Гризе им сумње упорни црв.

Песник се узнемирен са зором буди,
У Сунце гледа како се руди.
Хоће да ухвати тај први зрак.
Далеко на западу падаће мрак.

Од првог сјајног светлосног зрака,
До сусрета са аурором, кује се слово.
Тишина гута најбољу реч.
По Дунаву магла бела к`о креч.

Да ли сам могао боље рећи?
Можда ћу ноћас последњи пут лећи?
Шта ме то гони? Шта ме то тера?
Већ сада вену моја најбоља дела.

Многи их читају, тумаче врело:
Ово се хтело. Ово је смело!
Шта се ту још од нас крије?
Како нас овај речима бије!

И тако исто свакога дана
Црпи се, вари, лечи се рана.
Песник се бори сам са собом
Пре но што оћути послење збогом.

Милагин Мрђеновачки Мрђони

ТРЕН У КОЈЕМ СЕ ЉУБАВ ЗАЧИЊЕ

Без гласа, без речи на уснама,
са једним погледом нехајним,
померио си ме из места, винуо ме високо.
Узлетех са светом радошћу!

Ни речи не изустих, у милом немиру,
од зебње да овај трен не промине.
Као и све остало да не утоне у тишину,
у незнању да не изгуби чар и свежину.

Ипак, ми немамо ништа чистије ни боље,
од неизговорених речи, од тајне,
скривене у тишини, међу звездама,
у светом трену у којем се љубав зачиње!

Мира Церовић Тасић

МИХОЉСКИ ПЛАТАН

Попут струне виолине,
дуга јој је коса треперила,
нежно и чедно,
ко први септембарски лист
док са гране пада.
У бојама сва,
мириса на младост и свилу.
Слатка и умиљата, цвркута
очима боје Михољскога лета.
Кад се сетим само.
Кестен са шлагом, еееј.

О љубави класика јој причах
од када је сретох први пут.
Слушала ме је, невина,
несвесна да је заволах
од онога трена,
да је тајна моја.
Мој је била сан и моја јава.
Није знала.
Није могла.
Сабијена у дну срца
чамила је тајна.
Душо разорена,
на комаде искидана!

Скривен у измаглици
преливене жалфије,
што се споро и доконо хлади,
бечих се лепотом Белога Анђела.
Залуд. Није знала.
Нико јој не каза
да се и лепота и срећа ћуте.

Знаш ли данас, тајно давна?
Знаш ли да дрво живота зна?
Све зна,
и ко смо сада,
и ко смо били,
и ти, и ја.

Читаш ли још класике?
Научи ли да љубав распирује речи?
Ето, кестене мој,
баш такве смо још онда
могли једно другоме рећи.

Данас ћу опростити тајне.
Показаћу виолину,
али не и музику.
Још у траговима титра
у плавој ти коси.
Прећутаних речи,
а цепова пуних нота,
наставићу да ходам,
уз цвркут очију ти
боје Михољскога лета,
тамо куда речи нестају,

где исконска се лоза свила,
где немирном телу,
црна или бела,
израстају крила.

Мирјана Бркљач Хемун

СЛУТЊА

Шуми у грању ветар песму своју
ластин се цвркут милује с њиме
шаљем ти драги сву љубав моју
љубим ти усне из ове даљине
Нек ти донесе ветар речи ове
помилуј ласту наместо мене
још једном дођи мени у снове
пољуби једном очи ми снене
Певаћу с ветром до краја живота
љубав за тебе престати неће
туђа ме неће пленит красота
без тебе нећу имати среће
Шапућем ветру како те љубим
од мене никад то нећеш чути
младости дане полако губим
вечну самоћу срце ми слуги

Мирослава Миљковић

НЕОПИСИВА

Да је срцу оловка
саткана уздахом
самотних сати
да испише
невидљиве речи
које слушају како
жеља за тобом дише

Да је грудима звоно
ковано сјајем
твога ока
да проспе гласе
низ поља свих мисли
које до звезда допиру
и круном те красе

Да је уснама калуп
додира твоје коже
на дохват сваком трену
да облацима
нежност краду
у чежњи да се множе

Да је загрљају платно
неба овог света
да нектар свог дрхтаја
наслика и васиони
разнежи боје
где на пијадесталу
мојих дланова стоје

Небојша Неца Бурђевић

РИЈЕЧ

Не збори тешке ријечи људима,
никад не знаш шта је терет другима,
понекад заниједи или оћути,
можда ће те тад' и боље чути.
Постоје ријечи сасвим јасне,
кад' се ћуте ил' кад' нису гласне,
умири глас, реци неку блажу,
неке ријечи говоре и кад се не кажу.
И бирај ријечи кад говориш,
њима можеш срца да поломиш,
оно што кажеш се не брише,
и боли све више и више.
Пажљиво бирај ријечи тешке,
исправит' неке не можеш грешке,
ријеч зна бити оружје јако,
ријечима можеш убити лако.

Нермина Субашић

ЗАБРАЊЕНО ВОЋЕ

Целу ноћ се купам
у твом чаробном погледу,
љубиш ме, милујеш
моје усне, тело, лице,
руке твоје ватру распламсају,
стављам главу на твоја прса,
Наша тела постају нераздвојна.

Забрањено воће тугу
само мени наноси.

Таласа пламен љубави
желим те, воли ме, воли ме.
Будимо заједно, свеобухватно,
држећи се чврсто и болно.

Заабрањено воће,
тугу само мени наноси.

Вруће руке су знојаве,
а тела плешу свој љубавни вапај,
када звук са струна виолине
нестаје у тами, пламен се гаси.

Брзи воз креће по распореду,
носи са собом мој сан.
Тугу моју оставља, а ја
стојим на перону непомична.

Рагмила Марковић

ПУТ ЗА НЕБЕСКИ ЛАД

Ти си рекао путује моје друштво
И ти чекаш на ред
Тај ред је брзо дошао и све нас изненадио
И развалио и у тугу завио као Д – мол
Ти си морао прећи на другу страну
Да се придружиш свом деди Милутину
Да сада заједно орете небеске њиве
Бог те је позвао к себи
Он са тобом има само њему знани план
Да садиш багрење
Тамо на небеском друму
Или статираш у неком филму
Тамо горе сигурно постоји и небески лад
И сада заједно са старим Несторовим и господин Чедом
Под њим уживате и са анђелима
И једним оком онако шеретски посматраш шта се доле
дешава

А овде доле на Новом гробљу у Новом Саду
Вити бор је баш тебе чекао
Да ти вечно прави земаљски лад
Дођем ту донесем три струка рузмарина
Свећу запалим и оћутим јер речи немам
Ти си своју публику лако препознавао
Твоји бистрооки те неће никада заборавити

Радослав Раца Фелбајов

ЗОРА

Мирисало јутро на љиљан и skut
мирисао дан на неубран лан
мирисало вече, тек што не потече
из усана мед на пупак и длан.
Под табане нека,растресита мека
милује стопала као плитка река
корену нек је небеска таваница
кроз прсте клизи плодна ораница.
Трепери ваздух врео,
и он би се некуд део
док ветар ужего спава
буди се немирна плава.
Натопи суве груде
капима врелог зноја
па нек међ набором руде
ноћи које се буде.
Одбегла од свог мора
само моја и твоја
као наранџина кора,
спојених међа зора.

Сања Манџић

КАКО ЈЕ САМО ЛЕПО ЋУТАЛА

Рекла ми је...

Само једним плавим праменом

Колико жели моје прсте у коси

Само да је чешкам... нежно

Као да тражим дурске акорде на гитари.

Питала ме је... очима

Где смо се то крили све ове векове

Као сви они хероји Достојевског

Навикнути на љубавну бол.

Прошаптала ми је...

Својом фигуром грчке богиње

Како јој фали то одломљено парче на струку,

Парче облика мога длана

Које је негде, грешком, сакрио зуб времена.

И растопљена у мом загрљају

Загледала се у моје зенице

Очима које су се зацаклиле

Од спокоја... и олакшања.

И своју “причу” је завршила осмехом

Који ми је тихо шапнуо на уво:

О, како ВОЛИМ што смо... коначно... ТУ.

Синиша Радојевић

ПОСТОЈИ РЕЧ КОЈА ВРЕДИ ТЕК КАД СЕ ОДЋУТИ

Не морадох ти ништа рећи
да бих подстрек твојој срећи дао,
у данима кад сам забрањено воће крао,
а ти била још девојчица
коју чуваху тетке са ладним трајнама,
али си вешто баратала тајнама
у срцу свом дубоко скривеним.

А ја са својим срцем свиленим,
нисам ти морао баш ништа касти,
ал'знала си да сањам дан кад ћеш одрасти,
да у своје те сазвежђе ко значку на ревер уденем,
да сијаш ми као Даница звезда сјајна,
лепотице моја бајна.

Па, ево и сада, након свих ових година бурних,
ја од десет имао бих једанаест одговора сигурних,
да ме питају шта ли сада слутиш,
јер неке речи, просто, вреде тек кад их одћутиш.

Слободан Чкребо

ЧАРОБНА РЕЧ

Хтео сам своја осећања рећи
жени која би то пожелела чути.
Али од ње научих, постоји реч
која вреди тек кад се одћути.

Кад' смо једно другом најдражи,
међу нама тајни не може бити.
Све што душа од љубави тражи,
нај боље је ћутањем казивати.

Да нам само силну жељу саопшти
заискриће блесак из обадва ока
и пренети срцу што мора знати;
Да је љубав искрена и дубока.

Не требају нама коњи врани
што касају сокацима разиграни.
Не требају фијакери ни салаши,
нити да нас прате тамбураши.

Од свега је вреднија наша жеља,
да ја и жена што истину жели чути
у срцима носимо ту чаробну реч
која вреди тек кад се одћути.

Слободан Цвишиковић

МИХОЉСКО ЛЕТО ОСАМДЕСЕТПЕТО

Лишће к'о лишће канда се жути
Михољско лето ондак и не слути
Ни твој одраз уз врео ми образ,
Ни срце што бије
Стоосамнаес' пути у истој минути.
Ја само ко деран
Љубављу натеран
Да певам ти сонет, компонујем опет,
А ти канда оком
Командујеш – скоком
Да уберем лист, пожутео, чист
Што не знаде, ето
За Михољско лето
Осамдесетпето,

Ни да цуро фина
Не трућкам од вина
Имам разлог голем
То је – да те ВОЛЕМ
У Михољско лето осамдесетпето.

Снежана Гајулић Обрадовић

КАД СРЦЕ СЛУТИ...

Неречена реч зна да заболи
као и реч у гневу изречена.
Која је тежа:
она пређутана или изговорена?

Некад више боле оне
што сам само наслутити могла,
као и оне што се у мени скаменише,
па их други само слуте,
а оне постадоше далеке,
ни моје, ни ничије више.
Од таквих речи душа занеми,
срце мисао слуги и све је тише...

Соња Миловановић

КАД СИЛАЗИШ У ЛИЦОМ

У лење поподне, кад утихну врапци
и прашина заспи под зараслим плотом,
тек крештаве жабе и брбљиви цврнци
још имају чудну жељу за животом.

Онда, полагано, промаја тек шушне
новинама испод наочара снених,
ко ветрић кад лишће задремало ћушне,
ко завеса кад крене од погледа смерних.

Дан одједном живне испод жедних брда,
чак, старе фасаде засијају сетом,
тад се стресе јара и све тад промрда,
ко добро да овлада над магијом клетом.

И све ко да чека, ко да ће да плане,
љубоморне жене од беса ће пући,
док те грле асфалт, кровови и гране,
кад силазиш низ улицу ка својој кући.

Преплићу се речи, све теже и тише,
расте мушка снага за кафанским столом,
само песник ћути, немоћан да пише,
погођен лепотом као својим болом.

Срба Такић

И НОЋ ЈЕ ПРОШЛА

Слика је помало магловита
па се ипак стално враћа;
с врха смо света посматрали
пустош Новог Београда
и мирисали на љубав и чаролију

Сад, док се стварност слама
пресећам се тог дана.

Слика је помало нестварна
па опет ми је пред очима;
тло је измицало под ногама
и чинило се да добијамо крила.

Сад, кад се присетим свега, знам,
само се понор отварао под нама,

Стеван Шарчевић

ЗОВЕМ ТЕ...

(Ђорђе – одбјегли бехар панонске равнице...)

Зовем Те јутром мог свитања
и росом невиног цвијета,
маслачком, ружом, божуром,
и прољећем када цвјета.

Зовем Те одбјеглим бехаром,
листом са кајсије снене,
руменом трешњом у башти,
именом сјетне жене.

Зовем Те жубором ријеке,
цвркутом најљепших птица,
небом плавим и Сунцем,
безбројем цвјетних латица.

Зовем Те
несаницом мојом,
и стрепњом,
и чежњом,
и жељом...

Зовем Те...
А ноћ је прекрила глас,
и шум ријеке,
неке далеке...

Светлана Буђен

ГЛИНЕНА СТАТУА

Тишина голуба на жици у мени распламсава
давно начете пепељасте линије
насликане лаганим кистом тек да их ветар
разноси по крилима дајући облик
сенкама што врве по тлу.

Она је далека попут југа
и може да нестаје у ритму заласка
или да буде мува лепшавих крила која облеће
около отисака прстију од бомбоне.

Тишина голуба на жици није попут осталих тишина.
Није прећутана, није слагана, изокренута...
Она је, просто, лепет крила који чека свој лет,
вода која вапи за узбурканом површином
такнутом пепељастим линијама.
Она је шшш...тишина
и тиња попут печата свенулог од превише сунца.

Таијана Живковић

ТИШИНЕ

По беспућу мисли ми се роје.
У свакој сјете по један дамар.
Отисци душе, звијездама броје,
Некој по осмијех, некој по шамар.

Бескрајне стазе помиловања
Далеких жеља, стоје ко усуд.
Шта ми то сада душа одсања?
Да ли ће опет бити узалуд?

Мислима често не стижем путе
Давно је патина прекрила боје.
Ријечи вриједе тек кад се одћуте.
Исто важи и за снове моје.

Таијана Рејогић

ПЕСМА БЕЗ РЕЧИ

Пенуша живот између свих нас,
а ми као пролазници корачамо путевима својим,
између љубави и смрти усекне се понеки осмех
исконски
дах кад истера емоција предубока.

Када пукне поглед у мени и све до краја угледам,
када сам сигурна да негде имам баш ту реч,
само запевам о птицама, о камену, о светлу,
онда пишем о песмама, о лутању, или о бекству.

Сузе ми груну и када је срећа, и када је туга,
а онда дуго, дуго уроним у ћутање.
Тебе уселих у срце
када заборавим како се изговори реч за љубав.

На гробу мога оца није исписан епитаф.

Валенти́на Вулић

ПОСТОЈИ РЕЧ КОЈА ВРЕДИ САМО КАДА СЕ ОЋУТИ

Да сам тек пошто сам проговорила знала
да ће нам у свађи проци сати и минути,
у срцу мом би се ружа среће расцветала,
постоји реч која вреди тек кад се оћути.

Да је златни трен као пљусак прошао,
то срце моје поодавно слути,
постоји реч која вреди тек кад се оћути.

И ти си ипак поново дошао
да видиш да ли ћу поновити грешку,
коју видим у твом дечачкоме смешку.

Весна Ејерић

МАЈСКЕ КИШЕ НАД БЕОГРАДОМ

У капи огледа се
Поглед благи
Дале ко неко време
Доноси осмех
Моје баке
Топао, пун
Поштовања живота
Дарова датих
Нама људима
Да се старамо, са пажњом гајимо
Најлепши цвет, душу детета
Да мирише као ружа мајска
Да обоји сивило пролазности
Бојама живим, красним
Као неувениви цвет
Вечни пупољак руже.

Свод небески краси
Дугиних боја сјај
Сећана Завет стари
И давно изгубљен рај.

Весна Јосићовић

ПОСТОЈИ РЕЧ КОЈА ВРЕДИ ТЕК КАД СЕ ОДЋУТИ

Смејем се,
а плаче ми се.
Ћутим.
А у мени морска бура,
пустињска олуја и речи
као урлик који се одбија о стену.
Смејем се, а заправо глумим.
Вешто скривам речи
које теби не смем рећи.
Скривам осећања
У мени сећања о нама.
Не смем да ти кажем да те волим.
Јер не желим да за љубав молим.
Боље да ћутим, тада ти више вредим.
А од истине стално бежим.
Страху гмижем под канце
Да постанем звер.
Да се љубави бојим.
И да живот са њим кројим.
Ако кажем да те волим
да ли глупо звучим?
То страх поред мене стоји.
Бес и туга као куга самном лете
Кажем себи, одрасти дете.

Вивиен Куршовић

ПА МЕ МИСЛИ

Немам страха, у болу ме ево ветар смирује,
увек негде нађем се, ни на једној страни,
музика прати ме, музичара к'о птица на грани,
жали Боже, да такво шта неко још и чује.

Дах ме неће, ваздуха ми, срце све јаче лупа,
она грли, љуби, тек мраком овлаш покривена,
па ме мисли, да л' је она или нека друга жена,
капи зноја сливају се, испод мене, гробна рупа.

Пут се губи у даљини, хоризонт у некој магли,
реч на усне, не иде ми, душа моја, завеса,
никад нећу као некад, никад таквог лудог плеса,
грациозност, у ваздуху дивља страст, покрети нагли.

Немам страха, ал' ме ваљда теши јутарња измаглица,
нема јутра које моји длан'и не дочекаше,
и испратише, ево већ ми рука моја маше,
све да бих заборавио сва та несрећна лица.

Покривена мраком, у магновењу и неком чудном хтењу,
душа моја ничице, камен жуља остарела колена,
па ме мисли, да л' је она или нека друга жена,
остадоше речи расуте по крајпуташима, бусењу.

Владимир Рајченко

МИЛОЈКОВИЋУ

Михољско лето и дан мог рођења,
одувек много волим то доба године,
све је сјајно и топло а смирај се спрема
и знам да баш тада буду изненадјења,
једно од њих био си ти, тршави плавушане.

Волела сам те много, с правом кажу лудо,
трчкарала за тобом а био си загрејан и ти,
учили смо заједно, љубили се помало,
шетали обалом реке до увече касно,
везивали једно за друго, било је јасно
да прича постаје озбиљна сасвим и није чудо

да, постоји реч која вреди тек кад се оћути...
Беше опет михољско лето кад спојише нам се пути.
И све као бајка, клинци и њихово одрастање,
летовања, зимовања, свађање, праштање...
О, све је то живот и све као скасказа успављивање...

Одједном сам сама са ружом у руци испред црног мермера.
Обичан крст, на њему златна слова твога имена и
презимена.

и опет михољско лето и све сесјаји од мојих суза
и дрхтим, јер без тебе животнема смисла,
а опет се некако мора напред пртити...
Да, постоји реч којасве каже кад се оћути...
Мој тршави дечаче, разиђоше нам се пути.
О, како ћу даље, неважно је, волим те, ћути.

Жаклина Манчић

СОНЕТ НЕМОМ ГОВОРУ

Ћутимо сами а много нас има.
Гасимо се немо и не јадамо.
Тако ћутећи, налик духовима,
одавно смо мртви, а то не знамо.

Пали у ћутњу као да смо с ума.
Играмо ћутке и мучимо, мучно.
И није нам доста тог опијума,
из приче нагло заћутимо бучно.

И чини се да ћутање је красно,
јер речи трују, свађају и секу;
не слутећи како уме опасно

да усковитла буру у човеку.
Од мисли које језиком протутње,
речитија је та сила ћутње.

Жељка Аврић

МИР И ТИШИНА

Често се деси на клупу да сједнем
Тишином пој птица ослушнем
А вјетар хладан и јесен хладна
Зубата од прошлости казна
Шиба ми лице и ратује са тијелом
И душом мојом

У мени све замрло
Хладило оковало тијело
А поглед као да ноге има
Стидан од сретања у страну бјежи
Да ме неко не препозна
Да ме не тјеши

Ни помишљао нисам
У парку на клупу да сједнем
Некада сам у пролазу
Баш на овом мјесту
Крајичком ока гледао косе бијеле
И шешире до пола главе упале
Што брадом и рукама дрхтним
Шап чувају

Ево и вријеме је промијенило боје
На гранама лишће пожутило је
Као слике из албуму прошлости давне
Или се небо није умило
Или су криве наочале сузне

О Боже дали сам прозор затворио
Или се хладна уселила вјетрина
Умјесто мене утопила
Мир и тишина!

Жељко Перовић

ПОСТОЈИ РЕЧ КОЈА ВРЕДИ ТЕК КАД СЕ ОЋУТИ

Нешто спутава,
Нека грешка или већ шта,
Нешто се заташкава,
Сакрива се само,
Нико не попушта.
Нешто је потребно да се оћути,
Тада више вреди,
Може и да се наслути,
Тако боље, него да та реч повреди.
Ипак оћути.
Нека реч,
Боље да остане неречена,
Да машту пусти на вољу,
Да нити не покида,
Нека остане у мислима сакривена,
Него да призива невољу,
Ућуткуј,
Свако има место где припада.

Злајица Јанковић

РУБИН НА ЛЕДУ

Била сам једном врело лето
Жељама залеђеним у дубокој тишини
Сунчев зрак у гордој тмини
Усијан рубин у златној прашини.

Цветала нектарна зрела јесен
Румених јабука прегршт ти дала
Сјај ти у оку жудњом занесен
Гроздове пољубаца уснама брала.

Био си зима поларних кота
Тишина што груди ледом пара
Осмех ти мамила увек лепота
Ризница срца, варнице жара.

Жудњу сам пила из твог погледа
Због леда, ватре лета сам крала
Из кошнице срца препуне меда
Најлепше речи теби сам дала!

Далеки ми беху хоризонти наде
Да ће ноћ доћи, нисам веровала
Докнам време свепупољке среће покраде

Да ће онемети све химне срца
Нисам знала. Нисам знала!!! Да јесам
Ниједну не бих них прећутала...

Зорица Лешовић Сџанојевић

САДРЖАЈ

ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА.....	5
ПЛОВИДБА	
Жељка Аврић.....	7
ТРИФУНОВ НОКТУРНО (има нека наша веза...)	
Ђорђе Дабарчић.....	8
СНАГА ОБЗИРА	
Срба Такић	9
ЉУБАВ ЊЕНА	
Александар Марић	10
ПОСТОЈИ РЕЧ КОЈА ВРЕДИ ТЕК КАДА СЕ ОЃУТИ	
Ана Вуликић	11
ЧЕКАЊА	
Анастасија Шћепановић	12
СТРАСТ	
Аранка Киш.....	13
ДАЉИНЕ НИСУ НИШТА	
Биљана Грошин.....	14
ПЈЕСМА	
Бојана Марковић	15
ЈА ТЕ ВОЛИМ НАОПАКО	
Чедомир Врљеш	16
ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА	
Дејан Васиљевић.....	17
ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА	
Дина Цвркаљ	19
СЕЃАЊА НЕКА ЗАМИРИСАЛА	
Драган Митић	20

ЧЕРАТ	
Драган Недимовић	21
ЗВЕЗДАНИ	
Драгица Охаши	22
РОД РОЂЕНИ	
Драгица Бека Савић.....	23
ДВА МЈЕСЕЦА НА НЕБУ (посвета Душка Трифуновића)	
Гордана Каракашевска	24
НЕДОСАЊАНИ САН	
Гордана Мишев	25
КРЧАГ ТАЈНЕ	
Илинка Г. Вуковић	26
ПОСЕБНА ВЕЗА	
Јелена Грујић	27
ТРЕЋИ АКРОСТИХ	
Јелена Николић	28
ЈЕДНО МЕСТО	
Јелена Петровић.....	29
НИТ ЗЛАТА	
Јелена Свездана Спировски Биберцић	30
ПОСТОЈЕ РЕЧ КОЈА ВРЕДИ ТЕК КАД СЕ ОЋУТИ	
Јелена Трајковић	31
ОНА ВЕДРИ И ОБЛАЧИ	
Јован Н. Бундало	32
ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА	
Јована Костадиновић	33
СНЕГ СИ МИ	
Јованка Божић	34
СУСРЕТ	
Јовица Ђурић Мајор	35

ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА	
Катарина Рајић	36
НЕПОЗНАТИ РАЗЛОГ	
Лепосава – Лепа Пејовић	37
ХИЉАДУ ЧУДА	
Летица Миловановић	39
ТВОЈЕ ЈА	
Љиљана Драгић	40
ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА	
Љиљана Фијат	41
ИМА НЕКА ТАЈНА, ВЕЗА...	
Љиљана Павловић Ђирић	42
ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА	
Марина Савић	43
ТВРДА ЗЕМЉА	
Миладин Мрђеновачки Мрђони	44
ПРЕТПОСТАВКА НЕВИНОСТИ	
Милан Ђосић	45
СПОНЕ	
Милица Бијелић	46
***	
Милица Милошевић	47
***	
Милијан Врга	49
ПРЕПОЗНАЈ НЕУБРАНО	
Милка Стефановић Мими	51
АНА ОДЛАЗИ	
Милош Гостиљац	52
ИЗГРЕБАНЕ РЕЧИ	
Миодраг Бркин	54

КАРУСЕЛ	
Мира Церовић Тасић	55
ПЕСНИК ИЗВАН ДОБА - Душку Трифуновићу	
Мирјана Штефанички Антонић	56
ДУХ ПЕСНИКА	
Мирко Стикић.....	58
ДОКЛЕ ЂЕ ОН ДА ЗНАЧИ МИ СВЕ	
Мирослава Миљковић.....	59
ЖУДЊА	
Митар Лутовац.....	60
ЧВОР	
Драгана Мрђа.....	61
ОТКРОВЕЊЕ	
Натлиа Георгиева Иванова	62
ТИ, РАЈСКО СВИТАЊЕ	
Радица Матушки.....	63
ЛЕКСЕМЕ ТАЈНИХ ВЕЗА	
Радмила Стојановић.....	65
ЉУБАВ „БУТИ“	
Радојка Беренг	66
РЕКЛИ СУ МИ	
Роксанда Ковачевић.....	67
ПИШЕМ, БРИШЕМ..	
Сања Манчић	68
ТВОЈ ДОДИР КА НЕБУ	
Синиша Рудан.....	69
ОРГУЉЕ ПОД СИВИМ ОБЛАЦИМА	
Славко Мали	70
ДУНАВОМ БРОДОВИ ТИХО ПЛОВЕ	
Слободан Цвитковић.....	71

ПРИЂИ–ДОЂИ–ОДИ–ВРАТИ СЕ	
Снежана Марко-Мусинов	72
XXXX	
Софија Ђокић Софке.....	73
НИЗ СМИРАЈ ДАНА	
Срећко Алексић	74
КОД ФОНТАНЕ ЧЕТИРИ ЛАВА	
Сузана Љепава	75
ЛАВИРИНТ	
Татјана Регодић	76
МЕСТО СА ЗРНЦЕМ ЉУБАВИ	
Валентина Вулић	77
НЕ	
Владимир Рапченко	78
ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА	
Златица Јанковић	80
Душко Трифуновић ГРЕХ	
КАД НЕ БУДЕ МЕНЕ	
(гласа)	
Зоран М. Грумић.....	81
ИМА НЕКА ТАЈНА ВЕЗА У ТРЕНУТКУ... БЕЗ ВЕЗЕ	
Весна Фекете	82
ПОСТОЈЕ РЕЧИ КОЈЕ ВРЕДЕ ТЕК КАД СЕ ОДЉУТЕ . 85	
ПЕРТЛЕ	
Кристина Павловић Рајић	87
ПЕСМА СЛАВУЈА	
Милош Симић.....	88
ТИШИНА	
Анастасија Шћепановић	89

ВЕНЧАЊЕ	
Александар Марић	90
ПОСТОЈИ РИЈЕЧ КОЈА ВРИЈЕДИ ТЕК КАД СЕ ОЋУТИ	
Александра Вујисић	91
ПОГЛЕД БОЈЕ ТИШИНЕ	
Александра Золотић	92
БАДАВА СВЕ	
Аземина Клободановић.....	93
ДЈЕЧАК	
Бојана Марковић	94
КАД УТИХНУ	
Бранко Ракијашић	95
ЗВАЛА СИ СЕ...	
Братимир Петровић	96
МЕРА	
Дарко Стевић	98
ПОСТОЈИ РЕЧ КОЈА ВРЕДИ ТЕК КАД СЕ ОЋУТИ	
(Михољско лето, Ђорђе Балашевић)	
Десанка Ристић.....	99
ТИШИНА РЕЧИ	
Дина Заварко.....	100
БОЉЕ ОЋУТИ... УЗ ТИХИ ПРИЗВУК ВЕЧНОСТИ	
Драган Митич	101
АКО НЕ ИЗГОВОРИШ РЕЧ	
Драгана Мрђа.....	102
МЕЗИМИЦА	
Драгица Бека Савић	103
СЈЕДИ ДА ЂУТИМО	
Душан Пејаковић.....	105
ПОГЛЕДИТЕ ЗБОРУВААТ	
Елеонора Николовска	106

ОВО ВРЕМЕ (Посвета Ђорђе Балашевића) Гордана Каракашеvsка	107
ОВА ВРЕМЕ (посветена на Ѓорђе Балашевиќ) Гордана Каракашеvsка	108
СВИТАЦ Хелена Химел	109
МИХОЉСКО ЛЕТО Инес Велинов	110
КЛОВН Иванна Лекић	112
РЕЧ Јелена Грујић	113
ХРИЗАНТЕМЕ Јелена Николић	114
ТИШИНА Јелена Петровић	115
У МЕДНОЈ РОСИ СТАНУЈЕМ Јован Н. Бундало	116
ТАЈНА Јована Р. Гардашевић	117
КАКО ЖИВОТ ТОЧИ Јованка Божић	118
МОЖДА Јованка Јелић	119
ПОСТОЈИ РЕЧ КОЈА ВРЕДИ ТЕК КАД СЕ ОЃУТИ Катарина Рајић	120
ОГЛЕДАЛО, ИШЧЕЗНИ! Љиљана Драгић	121

ЛИНГВИСТИЦИЗАМ ТИШИНЕ	
Майд Чорбић.....	122
ПРКОС	
Маја Радовић	123
ОЋУТАНА ИСКОВАНА СЛОВА	
Миладин Мрђеновачки Мрђони	124
ТРЕН У КОЈЕМ СЕ ЉУБАВ ЗАЧИЊЕ	
Мира Церовић Тасић	125
МИХОЉСКИ ПЛАТАН	
Мирјана Бркљач Хемун.....	126
СЛУТЊА	
Мирослава Миљковић.....	129
НЕОПИСИВА	
Небојша Неца Ђурђевић	130
РИЈЕЧ	
Нермина Субашић.....	131
ЗАБРАЊЕНО ВОЂЕ	
Радмила Марковић.....	132
ПУТ ЗА НЕБЕСКИ ЛАД	
Радослав Раца Фелбапов	133
ЗОРА	
Сања Манчић	134
КАКО ЈЕ САМО ЛЕПО ЂУТАЛА	
Синиша Радојевић	135
ПОСТОЈИ РЕЧ КОЈА ВРЕДИ ТЕК КАД СЕ ОДЋУТИ	
Слободан Чкребо	136
ЧАРОБНА РЕЧ	
Слободан Цвитковић	137
МИХОЉСКО ЛЕТО ОСАМДЕСЕТПЕТО	
Снежана Гагулић Обрадовић	138
КАД СРЦЕ СЛУТИ...	
Соња Миловановић	139

КАД СИЛАЗИШ УЛИЦОМ	
Срба Такић	140
И НОЋ ЈЕ ПРОШЛА	
Стеван Шарчевић	141
ЗОВЕМ ТЕ...	
(Ђорђе – одбјегли бехар панонске равнице...)	
Светлана Буђен	142
ГЛИНЕНА СТАТУА	
Татјана Живковић	143
ТИШИНЕ	
Татјана Регодић	144
ПЕСМА БЕЗ РЕЧИ	
Валентина Вулић	145
ПОСТОЈИ РЕЧ КОЈА ВРЕДИ САМО КАДА СЕ ОЋУТИ	
Весна Егерић	146
МАЈСКЕ КИШЕ НАД БЕОГРАДОМ	
Весна Јосиповић	147
ПОСТОЈИ РЕЧ КОЈА ВРЕДИ ТЕК КАД СЕ ОДЋУТИ	
Вивиен Куртовић	148
ПА МЕ МИСЛИ	
Владимир Рапченко	149
МИЛОЈКОВИЋУ	
Жаклина Манчић	150
СОНЕТ НЕМОМ ГОВОРУ	
Жељка Аврић	151
МИР И ТИШИНА	
Жељко Перовић	152
ПОСТОЈИ РЕЧ КОЈА ВРЕДИ ТЕК КАД СЕ ОЋУТИ	
Златица Јанковић	154
РУБИН НА ЛЕДУ	
Зорица Лешовић Станојевић	155

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41-1(082.2)

ФЕСТИВАЛ поезије „Сремскокарловачки
песнички бродови“. 7 / [главни и одговорни
уредник Бранислав Санчанин]. - Београд : 3Д+;
Сремски Карловци : СК-арт, 2021 (Београд :
3Д+). - 167 стр. ; 21 cm

Тираж 200.

ISBN 978-86-6367-094-5 (3Д+;)
COBISS.SR-ID 44339209

СК-АРТ
Сремски Карловци

